

ONZE VOGELS

42e jaargang no. 9, september 1981

maandblad van de nederlandse bond van vogelliefhebbers

ERELEDEN

A.L. van Liempd (erevoorz.), B.J. Bos, A. Dommerholt,
J.J. Krol, A.J.F. Lammerse, E.J. Lensink,
Joh.M. van Pelt, D.J. Prinsen en A.F. Smit.

DAAGLIJKS BESTUUR

Voorzitter: W.J. Mulder, Verwerstraat 39,
7415 RZ Deventer, telefoon (05700) 2 36 48.

Secretaris: H. de Geus, Amersfoortsestraat 71,
3772 CH Barneveld, telefoon (03420) 1 61 60.

Penningmeester: J. van Splunter, Vijverberg Zuid 44,
4621 AT Bergen op Zoom, telefoon (01640) 3 46 63.

2e Voorzitter: D.J. van der Molen, Gentiaan 5,
7721 HA Dalfeen, telefoon (05293) 12 57.

Commissaris: M.N.Th. Brouwer, Wouwsseweg 5a,
4661 VM Halsteren, telefoon (01641) 33 28

DISTRICTSVOORZITTERS (leden bondsbestuur)

District Groningen: R.P. Smith, Zuiderveen 36a,
9673 EL Winschoten, telefoon (05970) 1 35 83.

District Friesland: J. Forsten, Zuiderkade 8,
8801 MJ Franeker, telefoon (05170) 29 68.

District Drenthe: J.H. Heijnen, W. Grolstraat 126,
7885 EL Barger Oosterveld, telefoon (05910) 2 54 20.

District Overijssel: A.M. van Rijn, Pr. Margrietstraat 41,
7481 GG Haaksbergen, telefoon (05427) 30 06.

District Gelderland: P. Vierhuis, Evertsenlaan 62,
3843 EM Harderwijk, telefoon (03410) 1 60 68.

District Utrecht: C. van Lunteren, Vlasoord 13,
3991 XC Houten, telefoon (03403) 26 08.

District Noord-Holland: G.F. Huner,
Bickerstraat 60, 1701 EG Heerhugowaard,
telefoon (02207) 1 13 98.

District Zuid-Holland: G.C. Goedschalk,
Akeleistraat 148, 2565 PC Den Haag,
telefoon (070) 68 16 70.

District Zeeland: J. van der Walle, Churchillweg 4,
4561 WN Hulst, telefoon (01140) 1 38 16.

District West Noord-Brabant: J.C.W. Luijsterburg,
Nieuweweg 23, 4631 TC Hoogerheide,
telefoon (01646) 31 17.

District Oost Noord-Brabant: J.C. Vos, Braillestraat 2,
5361 AK Grave, telefoon (08860) 29 78.

District Limburg: H.J. Nooijen, Reigerstraat 29,
5932 VX Tegelen, telefoon (077) 3 34 58.

BONDSBUREAU

Aletta Jacobsstraat 4, Postbus 74,
4600 AB Bergen op Zoom,
gironummer 1148324, telefoon 01640 - 3 50 07.
Geopend: 08.00 tot 17.00 uur. 's Zaterdags gesloten.

SECRETARIATEN TECHNISCHE COMMISSIES

Kleur-, vorm- en postuurkanaries:

Tj. Boersma, Verzetstraat 13, 8923 CP Leeuwarden,
telefoon (05100) 6 60 37.

Tropen, parkieten etc.:

G. v.d. Meijden, Kempenlandstr. 27, 5283 CX Boxtel,
telefoon (04116) 7 45 29.

Zangkanaries:

Mevr. C. v.d. Toom, Zeilstraat 58, 2586 BE Den Haag,
telefoon (070) 55 98 14.

ONZE

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE

LIDMAATSCHAP

Zij die in **Nederland** woonachtig zijn en lid wensen te worden van de NBvV, wenden zich tot de secretaris van een in de plaats van inwoning gevestigde afdeling. Naam en adres worden gaarne door het bondsbureau verstrekt.

Zij die in het **buitenland** woonachtig zijn, kunnen verspreid lid worden door overmaking van het hieronder genoemde bedrag.

België: Bfr. 450,—, bij vooruitbetaling op onze postrekening nr. 000-0156074-01, bij het bestuur der postcheck te Brussel 1.

Overige landen: Hfl. 40,00, bij vooruitbetaling per internationale postwissel aan het bondsbureau NBvV. Indien men het maandblad per luchtpost wilt ontvangen, wordt een extra tarief volgens PTT-kosten berekend.

Alle tarieven gelden per kalenderjaar.

SPECIALCLUBS

Het lidmaatschap van de specialclubs is voorbehouden aan hen die reeds lid van de NBvV zijn. Voor verdere inlichtingen c.q. opgave lidmaatschap, wend men zich uitsluitend tot onderstaande secretariaten.

Europese vogels en hun hybriden

G.J. Althuis, Zevenhuizen 5,
9064 DE Oudkerk, telefoon (05103) 27 18
Contributie f 22,50 per jaar, entree f 5,—

Gras- en Grote parkieten

J.M. Lupsan, Mosterdhof 168,
6931 AS Westervoort, telefoon (08303) 87 80
Entree f 5,—

Insecten- en vruchtenetende vogels

P.J. van Damme, Molenwater 61,
4331 SE Middelburg, telefoon (01180) 1 30 97
Contributie f 25,— per jaar, entree f 5,—

Japanse meeuwen

A. Kok, Pals 29,
6931 DJ Westervoort, telefoon (08303) 23 58
Contributie f 15,— per jaar, entree f 5,—

Vorm- en Postuurkanaries

J.H. Wiersma, Brinkstraat 53,
3881 BP Putten, telefoon (03418) 18 80
Contributie f 25,— per jaar, entree f 5,—

Zebravinken

J.G.J. van Valkenburg, Auriollaan 88,
3527 EX Utrecht, telefoon (030) 93 12 18
Contributie f 25,— per jaar, entree f 5,—

ABONNEMENTEN

Losse abonnementen op het maandblad f 30,00 per kalenderjaar. Overmaking, bij vooruitbetaling, op gironummer 1148324 t.n.v. NBvV en onder vermelding abonneer OV. Reeds verschenen nummers van een jaargang worden nagezonden en vervolgens elke maand tot en met december.

VOGELS

ISSN 0030-3224

ND VAN VOGELLIEFHEBBERS (OPLAGE 51.000)

REDACTIE

J.E. van Berkel
Chr. Walraven

Redactieadres: Postbus 74, 4600 AB Bergen op Zoom

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.

De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publicatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeeltes daarvan is verboden.

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere bepalingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de I.B.v.V. Kleine annonces, voor afdelingen, leden en abonnees op „Onze Vogels”, van zuivere particuliere aard zie onder „Vraag en Aanbod”.

VRAAGEN OVER?

VATERSLAGERS aan: H. Warmerdam, V.d. Duijn van faasdamlaan 45, 2181 XB Hillegom.

PARZERS aan: E. de Koning, Vrouwenweg 16, 322 LK Leiden.

LEURKANARIES aan: J.A. Barsch, Troelstrastraat 33, 535 XL Nijmegen.

FORM- EN POSTUURKANARIES aan: A.P. Koois, Tolenvweg 9, 4505 PM Zuidzande.

EUROPESE VOGELS (WILDZANG) EN HUN ASTAARDEN, GROTE PARKIETEN EN

GAPORNIDEN aan: D.A. Duivis, t. Josephstraat 46, 4847 SG Teteringen.

EBRAVINKEN, JAPANSE MEEUWEN EN HUN ASTAARDEN aan: P.J.F. Klören, Meidoornweg 10, 768 CN Soest.

ROPISCHE VOGELS EN HUN BASTAARDEN aan: f. Schuurhuis, Drecht 23, 8032 CH Zwolle.

RUCHTEN- EN INSECTENETERS aan: E.M. Wessels, Feijenhage 87, 3085 CG Rotterdam.

RASPARKIETEN aan: H.W.J. van der Linden, verbodestraat 72, 5921 ES Blerick.

Postzegels voor antwoord bijsluiten.

Geen retourport, dan ook geen antwoord!

Deze regel geldt ook voor vragen aan auteurs etc.

De Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers is ingeschreven in het verenigingsregister van de Kamer van Koophandel en Fabrieken te Breda, onder nummer V-280824

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 26 oktober 1981

IN DIT NUMMER

	pag.
Beo's en hun aanverwante soorten	372
Tangara arthus, een gouden vogel	376
Confederation Ornithologique mondial	379
Vogeltrek en winterslaap	380
Voor de zangkweker	383
De meyers lori	384
Ei ademhaling	385
Doden van vogels	385
Het houden van en het kweken met tropische vogels	386
Goudmadine probleemvogel?	391
Gelukkig wordt er weer een Reddingsgordel uitgeworpen	392
De volière van de maand	394
De vensterbank in het najaar	396
Gewone agrimonie	397
Spreidpoten bij grasparkieten genezing wel mogelijk maar toch uitselcteren	398
Wildzang	399
Pietpraat over Lancashire	400
Amerikaanse konijnvul	401
De goudsatinet	402
Ervaringskrabbel 'Pennentrekker'	403
Van het bondsbestuur	404
We krijgen een zee van vrije tijd	405
Korte berichten	406
Vraag en aanbod	407

IN DIT NUMMER ADVERTEREN

	pag.
Cédé	378
Hellingman BV, Henk van Os, Kasper faunafood, W. Rouppe van der Voort, Conditio, Fish and Birdshop Holland	382
F. Thijssen mill, Siem van 't Hart	394
Cédé eivoeders	395
Fauna metaalwaren bv	397
Wolro	408
De vogelspecialist, Fauna metaalwaren bv	409
Sabri pel supplies	410
Tovo, Fauna metaalwaren bv, Orni Mondo, Edelchemie Panheel, 't Holthoes, NBvV	413
404	414
'Animali', Rein van der Veen	415
Witte Molen	416

Foto voorplaat: Dumont's Beo
Vogelpark Walsrode/Horst Müller

Ontwerp en druk: Steens b.v., boekdruk/offset
Postbus 59 - 3100 AB Schiedam - Telefoon (010) 62 29 22

Beo's en hun aanverwante soorten

Wie kent ze niet, die gezellige imitators uit de familie der Spreeuwen - Sturnidae?

Luidruchtige vogels die altijd aandacht vragen en ze dan ook meestal wel krijgen.

De Beo-achtigen met zijn zes geslachten en twaalf soorten, horen dan ook duidelijk tot de onderfamilie Echte Spreeuwen - Sturninae.

Deze vogels zijn afkomstig uit Zuid-oost Azië en Nieuw Guinea.

Als eerste wil ik het geslacht **Mino** aan u voorstellen met zijn twee soorten en enkele ondersoorten.

Een zeer zeldzaam soort is de Oranje beo - *Mino anais* - uit Zuid- en West-Nieuw Guinea. Hiervan is maar zeer weinig bekend.

De andere soort genaamd Dumont's - of Papoea beo - *Mino dumontii*, komt voor in Nieuw Guinea en op de Papoea- en Aroe-eilanden.

Op de foto zien we de Dumont's - of Papoea beo afgebeeld. Als u goed kijkt lijkt het erop dat in de nek nog veel ruiptjes te zien zijn. Dit is echter niet het geval, in de nek is duidelijk een kraag te zien van witte puntjes aan de uiteinden van de nekveren. Dit krijgen de vogels pas op een leeftijd van drie tot vier jaar. Zoals we op de foto zien, hebben deze vogels een goudgele onderbuik en een witte bovenstuit. Ook bij deze beesoort zijn de vleugelspiegels wit. Verder lijken zij veel op de *Gracula*'s (hierover straks meer) alleen missen zij ook nog de gele naakte kopellen, om de ogen is echter de naakte huid duidelijk zichtbaar eveneens aan de onderuiteinden van de ondersnavel.

In de gedragingen lijken zij ook op de *Gracula*'s, echter het geluid is anders. Zij kunnen wel wat imiteren en een klein beetje praten, maar hard fluiten e.d. doen zij niet, zij maken meer een klagend geluid een soort mé-mé.

De levenswijze is praktisch gelijk aan de andere Beo-achtigen, zij leven graag in hoge bomen en maken ook hun nest in boomholten. Verder is er zeer weinig van deze vogels bekend.

zeiden worden zij ingevoerd en dan slechts in enkele stuks.

Tekst: G.M. Essenberg

**Foto's: Vogelpark
Walsrode/Müller
C. Scholtz en W. Sittig**

Nauw verwant aan de Mino is het geslacht *Ampeliceps*. Met de soort Goudkopbeo ook wel genaamd Goudkuifmaina - *Ampeliceps coronatus*.

Een vogel die voorkomt in Noord en Oost Thailand en Birma. In tegenstelling tot de vorige soort mist deze vogel de lellen, alleen de oogstreek is onbevederd die geel of oranje van kleur is. De kruin en de borstelige voorhoofdsvoren vormen een platte kuif, de kin en keel zijn helder geel, eveneens de vleugelspiegels. De rest is glanzend zwart zoals bij de andere Beo-achtigen. De snavel is aan de basis loodzwart uitkleurend tot oranjegeel, de poten zijn oranjegeel.

Het vrouwtje heeft een kleinere kuif en een zwarte keel.

Van deze vogel stond een fokversla in het januarinummer 1968 van *Onz Vogels*. Hierin werd de vogel nog *Mino coronatus* genoemd, tegenwoordig echter wordt deze vogel onder het geslacht *Ampeliceps* gerekend. Er is toch immers een duidelijk verschil te zien tussen de beide geslachten.

De Beo's die vaak gehouden worden behoren tot het geslacht *Gracula* met twee soorten en vele ondersoorten. Bekend is de Grote Beo - *Gracula religiosa religiosa*, deze vogels komen voor op Java en omliggende eilanden.

Vaak gehouden wordt de Middelbeo - *Gracula religiosa intermedia* en de Kleine beo - *Gracula religiosa indica*, twee van de elf ondersoorten van de *Gracula religiosa*.

De tweede soort is de Jungle- of Ceylon Beo genaamd - *Gracula ptilogenys*, hiervan zijn geen ondersoorten. Deze vogel komt voor op Ceylon en genwoordig Sri-Lanka genaamd.

Deze soort onderscheidt zich van de *Gracula religiosa* door zijn lellen aan de kop, deze bevinden zich alleen maar aan de achterkop.

Ook de snavel is wat anders, de ondersnavel is aan de basis zwart uitlopend naar het midden en overgaand in oranjerood, de bovensnavel is tot aan de basis oranjerood.

Bij de *Gracula religiosa* en andere soorten zien we boven op de kop en aan de oorzijden ook naakte gelid.

De *Gracula religiosa* en zijn andere soorten komen voor in de oerwouden, de een in wat vochtiger, de ander in wat drogere streken van Zuid-oost Azië en omliggende landen.

De hoofdkleur van beide soorten is zwart met metaalgroenige en purperen weerschijn. De vleugels hebben witte spiegels, de poten zijn geel tot oranje en de ogen bruin. De *Gracula religiosa*, en ondersoorten hebben vaak lange lellen aan de achter

rovenkop. Naar gelang de onderoort zijn hierin nog verschillende te-ningen waarneembaar. Ook in de orstreek bezitten deze vogels naakshuid vaak ook weer verschillend van tekening.

ongevogels bezitten ook al leletjes og bleek van kleur en vrij kort. De allen groeien heel langzaam maar eker door. De vogels hebben op oulere leeftijd dan ook vaak hele lange jele lellen aan de kop.

Op een leeftijd van zes tot acht weken gaat de zwarte snavel langzaam uit-leuren van geel tot oranje.

De vogels (en dit geldt voor alle geslachten) voeden zich met veel ruchten, insecten en sommige ne-nen ook wel wat nectar tot zich.

Zij leven vaak in groepjes en 'avonds slapen zij in grote groepen n vaste slaapbomen (zoals de preeuwen hier in Nederland).

Geslachtsverschil is niet of nauwe-

lijks te zien, sommige vrouwtjes zijn iets kleiner en matter van kleur.

De mannetjes hebben een speciale baltsvlucht, waarbij ze omhoog vliegen en in glijvlucht weer neerdalen. Beo's zijn holenbroeders en zij nemen het genoege met holten in bomen. Zij leggen 2-3 licht blauwgroene bruinachtig gevlekte eieren.

In gevangenschap gaan deze vogels moeilijk tot broeden over.

Als men Beo's in gevangenschap tot broeden wil krijgen, dan lijkt mij de beste oplossing, de vogels in een groepje te houden. Zo'n groepje is af en toe wel eens te koop bij een importeur en het mooiste is de vogels uit één zending te kopen, dus vogels die allemaal uit dezelfde streek vandaan komen. Verschillen in grootte mag wel voorkomen, dit duidt eventueel op geslachtsverschil, ook mogen vogels wat matter zijn dan de andere. Men moet goed opletten met de aankoop van deze vogels, aan bastaardering hebben we nu eenmaal ook niet veel.

Een fokpaar zal zich na verloop van tijd altijd wel los maken uit zo'n groepje vogels, let echter altijd goed op, vecht- en eventuele moordpartijen komen in de paartijd ook bij deze vogels voor. De broedtijd bij alle Beo's loopt van ongeveer april tot juli, dus in deze tijd is waakzaamheid zeker geboden. Als we de vogels een prima voertje verstrekken in de vorm van een goed universeelvoer of beokorrels, vele soorten fruit en levend voer zoals meelwormen, krekels, sprinkhanen en babymuisjes, hardgekookt ei en vlees dan moet het lukken deze vogels tot broeden te krijgen. Een ruime volière zal zeker ook wel wenselijk zijn, maar niet te vergeten het levende voer, dit geeft de vogels een zekere stimulans om eerder broedneigingen te krijgen dan bij 'dood' voer.

In Onze Vogels van januari 1968 lazen we ook een kort verslag van het broeden met Beo's, daarna niet meer.

Wie brengt deze vogels eens als E.K. op de Bondsshow?

Zelden worden de vier soorten van het geslacht *Basilornis* aangeboden. Toch wil ik u niet onthouden even deze vogels onder uw aandacht te brengen.

Als eerste noemen we de Celebespreeuw - *Basilornis celebes*, zoals de naam al zegt komt deze vogel voor in Celebes.

De tweede is de Kuifspreeuw - *Basilornis galeatus* uit Nieuw Guinea en de Sula-eilanden.

De derde soort is de Moluksepreeuw - *Basilornis corythaix* van Seram-eilanden en de Molukken.

En de laatste soort van dit geslacht is

Philippijnse kaalkopspreeuw

de Prachtspreeuw - *Basilornis miranda* van Mindanao-eiland en de Filipijnen.

Het vijfde geslacht van de Beo-achtigen is de *Streptocitta*, met twee soorten en een ondersoort.

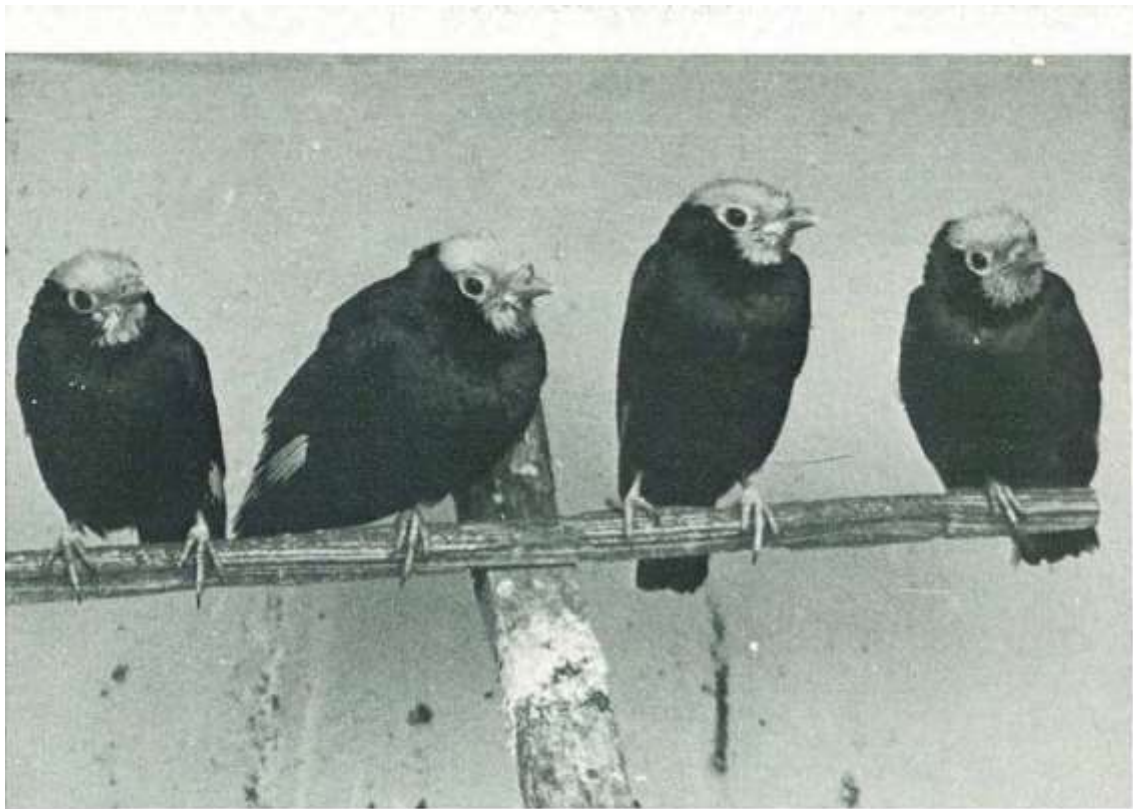
Een soort hiervan zal misschien bij sommigen onder u nog wat herinneringen opwekken namelijk de Witte halsspreeuw - *Streptocitta albicauda* uit Zuid Celebes, hiervan is een ondersoort bekend nl. de *S.a. torquatus* uit Noord en Oost Peninsula en Celebes.

De tweede soort is de Soelaspreeuw *Streptocitta albertinae* van de Soelaeilanden, deze vogel is zelden en nooit ingevoerd.

Het zesde en laatste geslacht van de Beo-achtigen is ook het noemen we waard, hierover is de laatste tijd nog al eens geschreven, namelijk het

Jonge beo in nest

loudkopbeo's

eslacht Sarcops bestaande uit één
oort en twee ondersoorten.

iegenen die trouw Onze Vogels le-
en weten wel wie ik hier bedoel, na-
elijk de Philippijnse kaalkop-
preeuw ook wel genaamd Coletto -
arcops calvus.

eze vogel en zijn ondersoorten ko-
ten voor op de Philippijnen zoals
uidelijk uit de naam naar voren
omt.

c wil wel opmerken dat deze vogels
ogal onverdraagzaam zijn voor el-
aar en zeker in de paartijd moet
en dubbel ópletten. Bij paarvor-
ing met een groepje vogels zullen
sker doden vallen als men niet goed
plet.

l met al, de Beofamilie is en blijft een
teressante groep onder de familie
er Spreeuwen, leuk om te houden
oor hun imitatietalent, maar zeker
ok als fokvogel zal hij voldoen.

literatuur:

heck - list of Birds of the World vol. -
eters.

guide to the Birds of Ceylon G.M.
enry.

andbook of the Birds of India and
akistan vol. 3 - Salim Ali.

et leven der dieren - Vogels III Grzi-
tek.

Tangara arthus, een gouden vogel

Nu ik dit schrijf, is het derde legsel ook al uitgevlogen. Het zijn twee jongen.

Maar laat ik bij het begin beginnen.

Juni 1980 kocht ik een stel goudtangara's. Ze bleken niet al te best en na drie dagen lag de pop dan ook inderdaad op haar rug.

Ik kon een andere pop krijgen, want er waren wat nieuwe vogels binnen gekomen. Ik besloot er tegelijk toch maar een man bij te nemen, want in de eerste had ik niet zoveel vertrouwen.

Dat bleek goed gezien, want bij thuiskomst bleek de eerste man ook dood in zijn kooi te liggen.

Ik moest dus meteen met een heel nieuw stel beginnen. Ze droegen niet alleen de naam Goud-Tangara's, het bleek ook een **gouden** stel dat **gouden** eieren legde, die weer jonge tangara's opleverden.

Wat bleek? Na een maand in de volière te hebben doorgebracht waren zij kennelijk zo geakklimatiseerd dat ze begonnen te nestelen in een open nestbakje in het buitenvluchtje: 1 meter breed, 1,5 lang, 2,5 meter hoog. 2 Eitjes, kleur Blauw-grijs, bruin gespikkeld.

Na drie weken broeden bleken de eieren onbezet.

Toen ik op een zondag op de waranda zat, zag ik twee keer een paring van het stel. Nu begonnen ze te nestelen in een berkenblok.

Veel hoop had ik niet, want het werd steeds vroeger donker en alleen de binnenvolière is verlicht.

Twee weken voor de tentoonstelling van de kleurvogel in Amsterdam

kwamen er twee jongen uit, maar na vijf dagen waren ze reeds dood.

Waarschijnlijk een te korte dag en een te lange nacht, hetgeen een korte voedermogelijkheid inhoudt.

Ik heb toen eerst mijn binnenvolière in orde gemaakt, de bodem moest waterdicht worden gemaakt, het geheel wat opgepoetst en toen mochten ze met een stel Heini, Zwartoor, Paradijs tangara's en een stel violet Sunbirds weer de volière in. Ik had meteen wat nestgelegenheid opgehangen en of er niets was gebeurd, begonnen ze meteen te nestelen in een stammetje met gestoken groen. (Zie tekening).

Er werd een mooi nestje gevlochten van hoofdzakelijk cocosvezel. De snelheid waarmee dit gebeurde verbaasde mij wat.

Voor dat ik er erg in had waren ze aan het broeden, de pop althans, want die broedt en verzorgt voor het grootste deel de jongen.

Ik wist niet precies wanneer het eerste ei er was, maar na een week hoorde ik al heel zacht piepen. En, hoor, twee jongen, kaal met wat donker dons op kop en rug.

Terugrekenend was de volgorde dus: 25 november, twee eieren; u gekomen 8 december.

Aangezien ze in de binnenvolière zaten moest ik alles wat levend voer bijtrof zelf aandragen. Geknipte meelwormen (het liefst witte) 40 tot 60 per dag, Pinky's meelmaden, mier eieren, brood in honing geweekt, Cédé Universeelvoer en appel, peer, banaan, druiven en mandarijnen, allemaal klein gesneden.

Als drinken kregen zij nektardrank. Dit is samengesteld uit druivenstukker, honing en water. Dit drankje wordt rood gemaakt met intense Bederf hiervan is minimaal. Tever kregen ze een flesje Nektarvoeding. Dit is samengesteld uit: rijstbloer, melkpoeder (Nutri-soja), Cédé-universeel gierst, zeewier, dit alles tot poeder gemalen en met water aangemaakt. Vers water wordt aangevoerd door een vijvertje met stromend water.

Elke morgen begon ik om 7 uur in de drank, miere-eieren, fruit, brood en meelwormen. Om 12 uur vers fruit en miere-eieren en om 4 uur vers nektar, brood geweekt in nektar, meelwormen en fruit.

Na tien dagen heb ik ze geringd met

2,9 mm ringen die van tevoren met een viltstift waren zwartgemaakt. Toen de jongen na 15 dagen uitvlogen waren de ringen mooi blank.

Dat uitvliegen werd veroorzaakt door een controle die ik wilde doen.

Bij het afhaken van het nest vlogen ze, voor ik goed en wel zag wat er gebeurde, één voor één eruit. Het terugzetten lukte niet, ze bleven eigenwijs. Doordat het ouderpaar als gekken tekeer ging, dacht ik, zoek het dan zelf maar uit. En dat gebeurde dan ook. Ik liet ze zoveel mogelijk met rust.

Precies een week later, 25 december, bleek dat de pop weer op het nest zat.

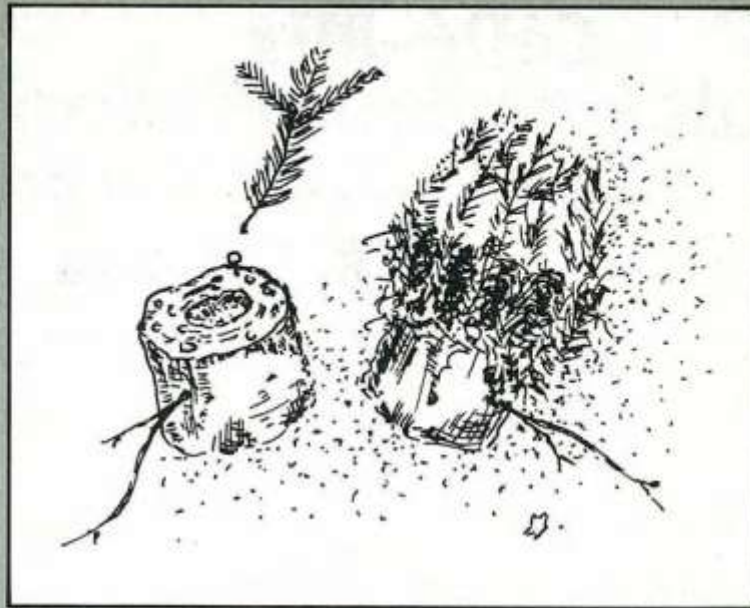
Toen ze 's avonds aan het eten was bleek bij controle dat er weer twee eitjes in het nestje lagen. Daarvan vond ik later één ervan op de bodem van de volière. Het jong dat uit het overgebleven ei is gekomen heb ik ook geringd en die zat zaterdag 24 januari zachtjes piepend, boven in een plant. Ik kreeg daar erg in doordat het door de pop werd gevoerd. Dat deed zij met door haar haastig naar binnengeschrokken vers aangemaakt Cédé.

Het geboorteproces herhaalde zich reeds drie keer. Op 1 februari 1981 2 eitjes, op 15 februari 1981 2 jongen uitgekomen. Ik voor mij vind het zo wel mooi, maar er zit nu eenmaal geen knop op waar je ze mee kunt stopzetten.

Het verloop van het broedproces is als volgt.

Twee eitjes per keer, 13-14 dagen broeden, 15-17de dag uitvliegen.

Goudtangara

Ook is het steeds één popje en één man per nest.

Alleen de pop broedt en verzorgt de jongen. Als één der jongen is uitgevlogen wordt deze eerst door de pop gevoerd en daarna het jong dat in het nest is achtergebleven.

Na het uitvliegen zijn de jongen pas na drie weken zelfstandig.

Kleur van de jongen: okergeel.

Bij het popje is het zwart op het kopje duidelijk zichtbaar, het mannetje mist dit.

In de volière, met de maten 3 meter lang, 80 cm breed en 2 meter hoog, is nóch van het broedende paar, nóch van de andere vogels enige agressie te merken. Ook het oudste jong wordt niets in de weg gelegd. Dit in tegen-

Tekening van tangaranestje

stelling tot wat sommige boeken vermelden.

Tot nu toe moet worden gezegd dat alles prima verloopt.

Maar het is wel zo dat 80% een natuurlijk resultaat is en de resterende 20% moet worden opgebracht door de vogelliefhebber.

Kan dat laatste niet worden opgebracht, dan zijn de vogels ook nergens. Zo belangrijk is dat!

M. Maarleveld.

P.S.

Tijdens het schrijven van de laatste regels van dit artikel kom ik tot de ontdekking dat het popje van de goudtangara's wéér zit te broeden op twee eitjes. Dat is dan op maandag 9 maart 1981.

M.M.

Noot redactie:

Afgebeeld is de soort *Tangara arthus equatorialis*. Naast de nominatvorm, *T. a.*, zijn een achttal ondersoorten omschreven. Het is met een van de ondersoorten, te weten *Tangara arthus goodsoni*, welke voorkomt in West Ecuador, dat de heer Maarleveld het kweekresultaat heeft behaald. Deze soort is op de onderzijde niet zo bruin maar meer goudgeel. De zwarte oorvlekken zijn kleiner en meer afgerond. Voor het overige zijn de verschillen nauwelijks opvallend.

Confederation Ornithologique mondiale

Deze wereldorganisatie op het gebied van het houden en kweken van vogels op de manier zoals ook onze leden dat uitoefenen, wordt algemeen aangeduid als de COM. De organisatie is statutair gevestigd in Nederland, Den Haag, en is Koninklijk Goedgekeurd. Het domicilie is op het adres van de fungerende voorzitter.

De meeste landen in West Europa, Noord en Zuid Amerika zijn bij de COM aangesloten alsook o.a. Polen, Tsjecho-Slowakije en Joegoslavië. Met Rusland worden contacten onderhouden. Aansluiting kan slechts per land plaatsvinden. Zo dienen de verschillende clubs of bonden in één land een bepaalde samenwerkingsvorm te hebben. In ons land is dat COM-Nederland bestaande uit de Algemene Bond en onze bond. In België zijn dit 7 bonden verenigd in de BOU.

De COM streeft na alle landen op te nemen, de vogelsport, de kweek en het houden van vogels te bevorderen, benevens de vogelbescherming te dienen.

Er zijn voorschriften om de eigen kweek vogels te ringen met blanke aluminium ringen teneinde toegelaten te kunnen worden op de wedstrijden georganiseerd door of onder auspiciën van de COM.

Internationale standaardisen worden samengesteld door de keurmeestersvereniging van de COM, te weten de OMJ (Ordre Mondial des luges).

Het bestuur van de COM wordt gevormd uit 7 leden. Thans fungeert als dagelijks bestuur de heer Van Roelen, België-voorzitter; de heer Tiejens, België-secretaris; de heer Van Splunter, Nederland-penningmeester. Verder hebben in dat bestuur zitting de heren Dennler-Zwitserland, Gibeau-Frankrijk, Lelievre-België, Lopez-Spanje.

Het bestuur van de OMJ heeft als voorzitter de heer Schweitzer-Duitsland, Mad. Di Mauro-Italië, en de he-

ren Torfs-België, König-Zwitserland en Edouard-Frankrijk.

Jaarlijks worden er onder auspiciën van de COM twee wereldtentoonstellingen gehouden waarvan één in de winter in het Noordelijk halfrond en één in de zomer in het Zuidelijk halfrond.

Tijdens de wedstrijd in het Noordelijk halfrond wordt de jaarlijkse algemene vergadering gehouden (congres) en tevens een vergadering van de OMJ.

De voorstellen inzake keuringen, standaardisen etc. aangenomen door de OMJ dienen door het COM-congres te worden bekrachtigd. Deze standaardisen zijn verplicht voor de keurmeesters die op een COM-wedstrijd keuren. Zij zijn op vele punten, met enkele kleine afwijkingen, conform onze keureisen. De aangesloten landen zijn voor interne dus eigen wedstrijden vrij hun eigen keureisen aan te houden.

Ongeacht het aantal leden van een land, heeft ieder land op de congressen slechts één stem. De contributie die per land moet worden afgedragen varieert wel naar het aantal leden, te weten f200,— minimaal en f800,— maximaal bij meer dan 7000 leden. De contributie voor de bij de OMJ aangemelde keurmeesters bedraagt momenteel f12,50 per jaar.

Door onze bond is er de laatste jaren een post van f5000,— uitgetrokken voor kosten COM, dat wil zeggen het contact zowel nationaal als internationaal. Te doen gebruikelijk is dat de dagelijkse besturen van COM-Nederland twee maal per jaar bijeenkomen om verschillende zaken door te nemen en eventueel voorstellen bij de COM in te dienen. De kosten van deze bijeenkomsten worden om de beurt door beide bonden gedragen. Voorts dient betaald te worden de contributie voor de COM en wordt door onze bond voor de eigen keurmeesters OMJ ook de contributie betaald. Voorts dienen reis- en verblijfkosten van o.a. de bondsvoorzitter be-

taald wegens het bezoeken van de bijeenkomst van de COM. De verblijfkosten van één convoyeur (verzorgers van de vogels tijdens een COM-wedstrijd) is voor rekening van het organiserend comite; men dient dan 150 vogels in te brengen. Dit geldt ook voor één convoyeur van de Algemene Bond. Aangezien wij gezamenlijk praktisch altijd veel meer vogels inbrengen dan 300 is soms een derde convoyeur nodig. Behalve de reiskosten voor twee convoyeurs komen daar dan ook nog de verblijf- en reiskosten bij van de derde convoyeur.

Indien over grote afstanden moet worden gereisd gaan de aangewezen keurmeesters dikwijls per vliegtuig. Aangezien het organiserend comite slechts verplicht is tweede klasse openbaar vervoer te betalen, wordt het verschil door de bond bijgepast.

Ook de vracht- en douanekosten verbonden aan het vervoer van de vogels voor de inzenders naar de wereldtentoonstelling liegen er niet om. Het bondsbestuur heeft dan ook, in samenspraak met de Algemene Bond, in januari j.l. besloten dat de inzenders hieraan een bijdrage dienen te leveren waar het gaat om het vervoeren over lange afstanden per vliegtuig. Hier en daar is daaromtrent enig dispuut geweest. Het bondsbestuur is namelijk van mening geweest dat een bedrag van f8000,— per jaar uit de algemene middelen voldoende is en dat de betreffende inzenders zelf ook dienen bij te dragen in de kosten van convoyeurs, vracht van vogels en catalogi, douane- en andere formaliteiten.

Daar nogal eens vragen worden gesteld wat de COM nu eigenlijk inhoudt, is deze uiteenzetting wellicht nuttig. Tevens kan men overzien waaraan de f5000,— per jaar voor Nationaal en Internationaal contact wordt besteed en kan men ook beter begrijpen waarom in sommige gevallen de inzenders boven het inschrijfgeld nog wat moeten bijbetalen.

Vogeltrek en winterslaap

De aan de seizoenen gebonden massale verplaatsing van vogels die wij als **vogeltrek** kennen, heeft de mens altijd al geboeid: Aristoteles en Plinius vermeldden deze in hun geschriften en ook de Bijbel liet zich in dit opzicht niet onbetuigd. Men wist wel niet waar de verschillende soorten heengingen en kon dit in die tijd ook niet weten. Overigens geloofde men ook dat vogels een **winterslaap** hielden en men hield zelfs nog aan die foutieve opvatting vast, toen tweeduizend jaar later bekende Europese vogels in hun wintergebieden werden aangetroffen. De grote Zweedse plantkundige Linnaeus deed dit tot zijn dood, maar de Amerikaanse vogelkenner en -schilder Audubon begon er na het toepassen van ringonderzoek al iets van te begrijpen. Momenteel staat de vogeltrek wetenschappelijk vast, maar het is interes-

sant dat er in deze tijd een echte winterslapende vogel werd ontdekt.

Het is de noord Amerikaanse (Arizona bijvoorbeeld) **poor-will** of Nuttallnachtzwaluw *Phalaenoptilus nuttallii*, die in slaaptoestand in een rotsnis de winter doorbrengt. Bij die verstarring worden de levensfuncties (ademhaling, hartslag, lichaamstemperatuur bijvoorbeeld) tot een minimum teruggebracht en blijkt de vetvoorraad de vogel drie maanden te kunnen doen vasten. Niet voor niets noemden de Indianen hem **hulhke** of **slaper**.

De afgebeelde vogel is een verwant, de **whip-poor-will** *Caprimulgus vociferus*, die in de oostelijke wouden van Noord-Amerika voorkomt en als echte trekvogel in het zuiden van de USA, Midden-Amerika en Mexico overwintert.

Met de drielettergrepige territoriumroep wordt het broedgebied afgeba-

kend, terwijl de **poor-will** dit met zijn tweelettergrepig signaal doet.

prof. dr. Anthonie Stolk

Illustratie

1. **Wip-poor-will**, die het wat zijn veiligheid betreft van zijn stemmig camouflagepakje moet hebben.

Voor de zangkweker

Nu het kweekseizoen alweer geruime tijd achter ons ligt kan het geen kwaad, hier eens op terug te zien en alles nog eens op een rijtje te zetten. Als u terug kijkt, bent u dan tevreden met het bereikte resultaat?

Heeft u het gewenste aantal vogels gekweekt? Dit zijn zo maar twee vragen welke ik zeker nog met zo'n twintigtal zou kunnen uitbreiden.

Ik heb nóg een vraag voor u: Hoe komt het toch, dat bij de één alles slaagt en het bij de ander nog niet eens lukt om een handvol vogels op stok te krijgen.

De ene kweker heeft zestig jongen op stok van acht poppen in twee ronden, terwijl de andere kweker met pijn en moeite vijftien jongen kweekt uit tien poppen in drie ronden.

Ja geachte kweker, als het dit jaar niet is gelukt, dan zult u toch bij u zelf te rade moeten gaan, want hoe gek het ook klinkt, uw problemen hadden een oorzaak. Een van de oorzaken kan zijn, dat de poppen niet in de juiste broedconditie waren. Dit is het meest voorkomende verschijnsel, en met broedconditie bedoel ik, die poppen met een kaal torpedo-achtig rond onderlichaam, die roepend aan het gaas hangen om bij de man te komen, met een ielie blanke buikkleur, zonder vlekjes of strepen op haar onderlichaam, die strakke bevedering hebben, die zogezegd, niet de kaas van hun brood laten eten, met pienter kijkende oogjes.

Dit zijn de poppen waarvan de kweker zegt: ik kweek dit jaar zoveel jongen, en als hij niet oppast, komt hij ringen tekort, zodat hij er verplicht mee ophoudt. Zo zijn er gelukkig nog velen, maar de keerzijde van de medaille is nog groter. Bij die kwekers waar nooit iets gelukt, dat zijn meestal die kwekers die pas tegen de kweektijd in de gaten krijgen dat ze ook nog poppen hebben die de tussenliggende acht maanden ergens onderin een hok hebben gezeten. Meestal op het zaad dat de mannen hebben laten liggen, verstoken van een optimale verzorging. 'Wie de schoen past trekt hem aan'.

Nee waarde kwekers, onze poppen hebben beter verdiend, zij moeten er voor zorgen dat er een nieuwe gene-

ratie op stok komt en niemand anders.

Wij als mensen met al onze drukte, kennis en wetenschap zijn daar niet toe instaat, daar hebben wij poppen voor nodig, maar dan zijn wij ook verplicht ze die kans te geven, twaalf maanden per jaar goed verzorgen, ik zou haast zeggen, nog beter verzorgen dan de mannen. Er is toch niets mooiers, als de kopers zeggen, daar en daar kun je poppen kopen die voeren geweldig.

Laat je poppen indien mogelijk, koud overwinteren, laat ze minimaal twee keer in de week baden en ga daar nou eens rustig naar zitten kijken, dan zult u zien hoe ze daar van genieten. Hoe ze tegen elkaar aan zitten, en geen ruimte overlaten voor nog meer vogels in het water, en wat het frappantste is, geen vechtpartijen, het is één groot feest! Wanneer ik daar naar zit te kijken, wil ik nog wel eens een vergelijking maken met onze water-rekreatanten.

Wanneer je op het water vaart, het geeft niet in wat voor bootje of boot dan zie je iedereen naar iedereen de hand opsteken ten teken van groet, van millionaire naar gastarbeider en andersom, en zo hoort het ook en iedereen heeft het naar zijn zin. Zo is het óók tijdens het baden van uw kanaries; rangen en standen zijn verbroken, want die heersen ook in uw volière, er zijn er altijd wel een paar bij

die de baas spelen, maar stelt u ze in de gelegenheid om te baden, dan is alles pais en vree, en iedereen is aan elkaar gelijk. Hieruit kunt u konkluderen dat het van zeer groot belang is, dat u de vogels op regelmatige tijden laat baden.

Geef iedere dag de vogels groenvoer, ja ik weet het wel, er zijn vóóren tegenstanders, maar geef het ze toch maar, niet meer als dat ze in één uur op eten, dat is voldoende. Zaad kiemen?, niet alleen in de kweektijd, maar geef ze dat een paar maal per week het hele jaar door. En wanneer u de kiemen door laat groeien, heeft u een geweldig groenvoer, waarvan u zeker weet dat het niet bespoten is met een of ander dodelijk middel.

Altijd een volle bak met grit, mineralen vermengd met houtskool moeten zij ook tot hun beschikking hebben, daar mag het nooit aan ontbreken.

Hang ook eens een stukje spek of zwoerd in de volière, u moet eens zien hoe ze daar van eten tot dat er niets meer van overblijft.

Heeft u de proef wel eens genomen met een bakje zaad, en een bakje zwarte tuinaarde? Laat ik aan u, waar zij het eerst mee beginnen. Wanneer uw vogels gehuisvest zijn op zilverzand, moet u ze af en toe eens een bakje tuinaarde geven, daar laten ze niets van over, dat is toch een teken dat ze daar veel mineralen en diverse andere stoffen in vinden die voor het in stand houden van een gezond lichaam noodzakelijk zijn.

Geef ook ééns in de week een paar druppels vitamine B-complex dat in elke vogelwinkel te koop is, en oplosbaar in het drinkwater. Dat het drinkwater elke dag verversst moet worden is natuurlijk een heel begrijpelijke zaak.

Ja, wanneer u zo het hele jaar door met uw poppen omgaat, dan gaat u daar ook het belang van inzien en dan kunt u in het volgend kweekseizoen de hoogste eisen stellen aan uw poppen. Zij zullen op hun beurt, u niet teleurstellen en u net zoveel jongen geven die u wenst, want de moeite die u zich moet getroosten wordt in de kweektijd rijkelijk beloond.

Met dit schrijven heb ik niemand op de tenen willen trappen, maar alleen een lans willen breken voor de poppen, waar wij zoveel van eisen en in verhouding zo weinig voor over hebben.

Hopend tot een volgende keer.

W. Ouwersloot

De meyers lori

Trichoglossus flavoviridis meyeri

De Meyer's lori is afkomstig van het eiland Celebes in Indonesië en heeft een lengte van ongeveer 18 cm. Het is een groene lori met een bruinig geelgroene kop met een gele oorvlek, of zoals van Balen beschrijft 'de bruin-groene kop heeft aan de wangen goudgele randen aan de veren en een gele oorvlek'. De borst en buikveren zijn geelgroen met donker groene zomen. Het is een zeer fijn en bijzonder actief vogeltje dat soms zeer agressief kan zijn. Ook in de balts is zijn gedrag erg spontaan en impulsief. In het boekwerk 'De dierenwereld van Insulinde' beschouwt J.H. van Balen deze soort die het grootste verspreidingsgebied heeft over geheel Celebes als de hoofdsort en de Geelgroene Lori - *Trichoglossus flavoviridis flavoviridis* - van de nabij gelegen Soela-eilanden als de ondersort, zulks in tegenstelling tot J.M. Forshaw.

In 1977 vroeg tijdens een tentoonstelling een lori-liefhebber mij welke lori's hij had gekocht, niemand had hem dit kunnen vertellen en in Forshaw kon hij hem niet terugvinden. Blij verrast was ik toen ik hierin het Meyer's Honingpapagaaitje na zeer lange tijd terugzag. Sinds mijn jeugd had ik ze niet meer gezien en u begrijpt mijn verbazing dat ze toen in Nederland in de handel waren. De lori-liefhebber had al deze lori's die te koop waren gekocht, ik meen dat het er zes waren. Ze waren echter in een dusdanig slechte conditie, dat hij mij kort daarop moest vertellen dat er tot zijn grote teleurstelling niets meer van in leven was.

In de zomer van 1978 kon ik zelf enkele Meyer's lori's bemachtigen. Bij navraag bleken ze van het zelfde transport te komen als die, welke de lori-liefhebber mij in 1977 getoond had. Sinds mijn jeugd had ik deze lori's zoals ik reeds zei, niet meer gezien en u begrijpt mijn blijdschap dat ik ze in Nederland nu zelf weer kon krijgen. Reeds lang voor de oorlog was de vangst van meerdere diersoorten door het toenmalige gezag in ons

Nederlands-Indië verboden, zoals veel flora- en faunasoorten van Nieuw-Guinea. Slechts bij hoge uitzondering mocht een bepaalde plant of dier uitsluitend voor wetenschappelijke doeleinden uit dit zo bijzondere eiland gehaald worden. Ook in de zogenaamde 'buitengewesten', dat waren de gebieden buiten Java waren vele diersoorten beschermd.

Tekst: Mevr. J.L. Spenkelink-van Schaik

Foto: Horst Müller

Op de vogelmarkten zagen we wel grote partijen rijstvogeltjes (giattiks), nonnetjes, muskaatvinkjes en beo's maar slechts weinig kromsnaveligen, behalve dan de betèt (d.i. de Rozeborst Baardparkiet. In elke kampong (dat is een klein Indonesisch dorpje) waren mensen die deze vogels als huisdier hielden, sommigen hadden wel eens een lori. Deze werden dan enige tijd in een kooi en later zelfs enigszins in vrijheid gehouden, iets wat mogelijk is omdat lori's naar hun nestgelegenheid (huis) terugkeren. Hun kooitje ervaren zij als huis. Het hing aan een ijzerdraad onder een boom of onder een afdak. Als de schemer die daar zeer kort duurt, viel en de lampoe tèmpeeh (petroleumlamp), aan ging werd de kooi buiten, tegen eventuele rovers gesloten.

Van alle eilanden was er een handel van en naar Batavia en zo kwamen er dan ook juist daar de meest bijzondere vogels samen. Slechts bij Europeanen die vogels hielden, kwam er wel eens een kweek tot stand, maar dit was dan ook meestal een spontane kweek en niet een voorop gezet doel. Ik viel dan ook uit de toon, toen ik de Blauwkroontjes van Borneo op de vogelmarkt zag en deze kocht met het bewuste doel ermee te gaan kweken. Verder hennner ik mij wel, dat het toen al bijzonder moeilijk was een

popje van dat soort te pakken te krijgen. De normale Blauwkroon van Java was zo algemeen dat ik daar weinig belangstelling voor had. Ik weet nog goed dat ik in de grote vakantie van 1933 de eerste Blauwkroonjongen op stok had. Van dat tijdstip af ben ik ook bewust Lori-soorten proberen te gaan kweken.

Zo kreeg ik toen ook de 'Meyer' Honingpapagaaitjes' in mijn bezit, maar ook in die tijd vielen er reeds velen van weg.

Alvorens een paartje ervan over te houden, moest ik ook toen reeds vijf vogels aanschaffen. Daar de vangst en het begintransport tegenwoordig nog net zo gaat als dat vroeger het geval was, kunt u zelf wel nagaan hoeveel vogels er gevangen moesten worden alvorens wij een paartje in onze collectie hebben. We zullen dus, zeker gelet op de tegenwoordige roofofbouw op de vegetatie zeer kwalitatief moeten kweken om daarvan weer wat goede te kunnen maken. Nu weer terug naar de Meyer's lori's van nu. Alle vogels van de import '77/'78 zijn verloren gegaan ook van nog twee zendingen daarna in '78 is niets meer over gebleven. Van de zending in '79 is nog een weinig over en in '80 kwamen er eindelijk via Duitsland weer betere vogels binnen.

Het paartje dat ik in 1979 had overgehouden heeft in 1980 gelukkig voor jongen gezorgd. Na een moeizame start had ik eindelijk in september een mooi nestje met twee bevruchte eieren, waaruit ik in november twee gezonde jongen op stok kreeg. Daar ik ze voor de tentoonstelling van januari 1981 nog te jong vond, heb ik ze toen niet ingestuurd. Nog voor de winter goed inviel waren ze gelukkig zelfstandig en heb ik ze toen zo lang mogelijk buiten gelaten.

In een open voliëre gaat de kweek en opfok wat moeizamer, maar geeft naar mijn ervaring kwalitatief veel betere en ook sterkere resultaten. Wel had ik een kooi klaar, om zo dit nodig

mocht blijken, ze eiders onder te kunnen brengen.

Slechts de eerste drie dagen vorst, die nogal plotseling inviel en meteen tot 'n -10° opleverden, waren voor de onge vogels echt te bar. Ze werden toen dan ook meteen opgekoooid. Toen de vorstdagen voorbij waren heb ik ze weer teruggeplaatst. Bij de tweede koude periode waren ze alweer een maandje ouder en wat beter tegen de koude bestand, zodat ze buiten konden blijven zitten. In die periode heb ik hun voeding wat meer geconcentreerd gehouden, daar ik tot de conclusie gekomen was dat niet de lage temperaturen - al zijn die voor jonge vogels zwaar te verdragen - maar het de lichtduur is, die bij korte dagen en lange nachten een zware wissel trekt op de vogels. Toen ik buiten namelijk een lichtpunt aanbracht kwamen de vogels 's avonds nog wel eens uit het blok om nog wat te eten. De lange nacht was door het kunstlicht nu wat verkort. Wat de voeding betreft gaf ik ze mijn

normale lorimengsel als beschreven in mijn boekje 'Kunt u mij kweken?' Het ouderpaar viel begin december in de rui. Maar begin februari was het koppeltje weer in goede conditie. Na een korte periode van baltsen bleef het popje weer in het broedblok en op 16 februari lagen er weer twee goede eieren en toen ik op 14 maart weer eens keek, lagen er twee jongen in het nest die voorspoedig opgroeiden, half mei vlogen ze uit. De broedduur neemt 28 dagen in beslag en de opfokperiode viel in het koude voorjaar wel iets langer (3 dagen) als normaal, ongeveer 60 dagen, uit. De kop van de jongen is groenbruin gekleurd. Verder zijn de kleuren matter, maar gelijk aan die van de ouders.

Bij het uitvliegen is de snavel zwart en kleurt later naar oranjegeel. Tijdens de broedperiode is de snavel van de man oranjerood en bij de pop diep oranjegeel.

- Ei - ademhaling

Een ei heeft een poreuze schaal, waardoor lucht, dus ook zuurstof kan doordringen tot het zich daarin bevindende levende wezen, aannemende dat het een bevrucht en bebroed ei betreft. Het embryo in het ei heeft namelijk zoals elk ander levend wezen zuurstof nodig om in leven te blijven en zich te kunnen ontwikkelen.

Daarom is het belangrijk dat de eischaal poreus blijft.

Het besproeien met water, het verstreken van vettig nestmateriaal (bijvoorbeeld met tannine behandeld sisaltouw) is daarom niet aan te bevelen.

H.V.

Doden van vogels

Helaas ontkomen we er niet aan hieraan voorbij te gaan.

Want wie laat een ongeneeslijk zieke vogel of een vogel die een ongeluk gehad heeft lijden tot aan zijn ongetwijfeld spoedige einde? Wat moet u nog beginnen met vogels die niet meer in leven te houden zijn of, erger nog, andere kunnen besmetten?

In zulke gevallen vind ik het 't beste er maar zo snel mogelijk een einde aan te maken, hoe ongaarne ik dat ook doe. De methode moet voor mij snel en radikaal zijn en aanvaardbaar.

Ik weet, dat sommige vogelliefhebbers zweren bij andere methodes, maar voor mij is de beste oplossing de doodzieke of ernstig verwonde vogel met een zo groot mogelijke kracht tegen een harde (bijv. stenen) vloer of muur te werpen... Zelden is de vogel niet direkt dood...

Misschien vindt u het wreed, het doden van vogels is nu eenmaal nooit prettig, maar zo nu en dan komt u er niet onder uit een vonnis te voltrekken.

H.V.

Het houden van en het kweken met tropische vogels

Tekst: C. Heuperman

De soorten tropische vogels welke we regelmatig op onze tentoonstellingen tegenkomen en die welke zo nu en dan verschijnen, vormen samen een nogal omvangrijke groep. Daarbij komt nog, dat er nog vrij veel vogels de tentoonstellingen niet bereiken, eendeels omdat deze vrij kostbaar kunnen zijn en de liefhebber liever geen risico's neemt, anderdeels zijn er soorten die een speciale verzorging nodig hebben wat de voeding betreft. De liefhebber van deze soorten geeft dit niet gauw uit handen, alvorens e verzekerd van te zijn, dat haar/zijn vogels goed worden verzorgd. Gelukkig komen deze vogels al mee en meer op de tentoonstelling, daar de meeste verenigingen hier zéker goede zorg aan besteden. Nie alleen voor bovengenoemde soorten vogels, doch ook voor de sterkere soorten tropen geldt, dat e toch wat meer aandacht aan moet worden besteed, als men deze naar een tentoonstelling inzendt. De temperatuur in uw volière of vitrine verschilt nog al eens met die van de tentoonstellingsruimte e hoewel dit niet zo makkelijk te ondervangen is, kan men hier zeker rekening mee houden. Wanneer u uw vogels weer van de tt ophaalt, gooi ze dan niet zo maar in uw buitenvlucht, maar kooi ze binnen even op en 'vlieg' er niet direct weer mee naar de volgende tentoonstelling, want dat komt ze zeker niet te goede. De tropische vogels worden in twee groepen ingedeeld nl.

Conditievogels. Dit zijn vogels, welke ook zo in de natuur voorkomen, zoals blauwfazantjes, vuurvinken, napoleonnetjes e.d. en

Gestandaardiseerde vogels. Dit zijn vogels welke dus aan de hand van de daarvoor opgestelde standardeisen worden beoordeeld. Tot deze groep behoren o.a. de zebravinken, jap. meeuwen, en grasparkieten.

Om uit beide groepen een keuze te doen is soms erg moeilijk en zeker afhankelijk van de ruimte die men heeft. Houdt men vogels alleen om er met plezier naar te kijken en staat het broeden niet op de eerste plaats, dan kan men in een kleine ruimte wat meer vogels onderbrengen dan wanneer men ze gaat kweken. Wil men echt broedresultaten bereiken, sla dan niet te veel vogels op in uw volière of vitrine, zodat er allerlei storingen optreden. Een goed voorbeeld kunt u vinden in onze eigen natuur waar, in het voorjaar, na een lange vlucht, de kneu, barmsijs, roodborstapuit en andere soorten in het duingebied neerstrijken. Omstreeks half april, begin mei, ziet men dan o.a. de kneu in een vlier of duindoorn zijn liedje ten beste geven om daardoor aan zijn soortgenoten kenbaar te maken dat ze maar beter uit zijn domein kunnen blijven. Dit domein wordt dan ook uit alle macht verdedigd. Gaan we dan weer even terug naar

onze volière of vitrine, zult u dat domeinverdedigen ook bij uw vogels kunnen waarnemen en wanneer u dus te veel vogels in een ruimte hebt ondergebracht, zal dit storend werken en komt er van rustig broeden niets terecht. Ook wanneer in de natuur voldoende insecten vrij komen, zoals de zwarte vliegjes, 't lieve heersbeestje, muggen, rupsen, vliegen, torren, spinnen, dan pas zal het roodstaartje, de roodborstapuit, de graspieper en de heggemus jongen kunnen grootbrengen. Terug naar onze volière en vitrine, want ook daar geldt, dat men voor de broedtijd van o.a. het vuurvinkje, St. Helenafazantje, blauwfazantje, tijgervinkje en vele van deze soorten beslist vooraf levend voer moet verstrekken om hun jongen goed groot te brengen. Insectenvoer kunt u in gedroogde vorm geven, aangevuld met miere-

neieren, muggenlarven etc., tubifex maden, welke een aantal dagen in zemen worden gezet om wat schoon te worden.

Wanneer u een buitenvolière bezit kunt u daarin ook een m² grond uit diepen \pm 10 cm en daarin deponeren we wat witbrood, zemelen, haver mout, appelschillen ed. Dit afdekker met zand of aarde en na ongeveer 4 weken, wanneer u hiervan wat om spit, zult u heel wat levend have kunnen ontdekken.

U kunt tevens het tropisch zaad dat nog wat aanvullen met senegalgiest. De beginners in onze sport zou ik willen aanraden eerst met wat gemakkelijke soorten te beginnen, zoals de jap. meeuw, zebravink, zilverbekje loodbekje, in die zin dat deze vogeltjes wat makkelijker tot broeder overgaan.

Na vele omzwervingen door ons kleine landje en met de keuring van de bondshow nog vers in het geheugen ja, dan komen ook weer diverse in drukken opgedaan tijdens deze tentoonstellingen bij mij boven.

Elke tentoonstelling heeft weer zijn eigen karakter en sfeer en ook de verzameling vogels, aanwezig op de diverse tentoonstellingen lopen toch wel bijzonder uiteen. Zeker, je ziet wel veel dezelfde soorten vogels maar daarnaast komen er ook wel soorten op de div. shows voor, waar

van je zegt 'he, dat vogeltje zie je niet veel meer'. Er zijn over het algemeen genomen ook niet zoveel vruchten- en insecteneters te bewonderen, wat natuurlijk wel enigszins begrijpelijk is, daar deze vogels vrij kostbaar kunnen zijn alsook de verzorging van deze soorten erg veel aandacht opeist. Toch werden er dit seizoen weer leuke exemplaren ingezonden. Ook de mutatie van het zilverbekje zowel (donker) als (zilver) en de bandvink met geel(oranje) band en het blauwfazantje met geel(oranje) wangvlek waren vertegenwoordigd. Ook op het gebied van de bastaardkweek is veel gepresteerd. Er zijn fraaie exemplaren mijn keurtafel gepasseerd, zoals de roodkopamadine x bandvink, chin, groenling x groenling. Ook het baardmannetje was nog al eens vertegenwoordigd, wat mij veel plezier deed, daar dit een vogeltje is, dat niet zoveel wordt ingevoerd. Daarbij komt nog, dat het geslachtsonderscheid moeilijk te zien is, alhoewel men beweert, dat de

baardtekening van de pop iets lichter is. Deze vogeltjes bewonen de droge steppen in zuid Afrika en hun voedsel bestaat uit tropisch zaad, onkruidzaden, trosgierst en als bijvoeding insecten en mierenieren, hetgeen beslist noodzakelijk is. Pas in de broedtijd komt men er meestal achter wat man en pop is, daar de man dan zingt met opgestoken kopveren. Pas ingevoerde vogels moeten met zorg geacclimatiseerd worden en men kan ze niet zomaar in de buitenvlucht loslaten.

Buiten de broedtijd zijn het vredelievende vogels, maar als ze met nestelen beginnen, wordt het broedterritorium vaak uiterst fel verdedigd. Als na 12 á 14 dagen de eitjes uitkomen, moeten zij volop insecten tot hun beschikking hebben, omdat de jonge

vogels daar uitsluitend mee worden grootgebracht. Ook moet men zorgen, dat na het broedseizoen de nestkastjes niet worden weggehaald, omdat baardmannetjes gebruik maken van slaapnesten.

Ook op de diverse tentoonstellingen, maar niet in die getale als de zebra-vink of spitsstaartamadine voorkomende vogels zijn o.a. DE REGEN-BOOGVINKEN, een bijzondere leuke verschijning, afkomstig uit zuid west Mexico. Zij, die hun boeken raadplegen zullen ontdekken met wat voor prachtige kleuren dit vogeltje is uitgedost. Het is alleen jammer, dat men moeilijk een paartje bij elkaar krijgt, daar het wel lijkt, dat alleen mannen voor hun mooie kleuren worden ingevoerd en de poppen, welke beduidend minder van kleur zijn, achtergehouden worden. Het is een van de mooiste vogels uit de familie van de gorsachtigen. Wat de voeding betreft, geven we kanariezaad, tropisch-zaad, universeelvoer en een gevarieerd insectenvoer, ook sinaasappel en honingwater mag op het menu niet ontbreken. Het formen van een paartje levert soms nog wel eens moeilijkheden op, daar, wanneer zij elkaar niet mogen, wederzijdse agressiviteit optreedt, maar het kan ook direct goed gaan, waarna vaak een legsel van 3 á 4 eieren tot stand komt, broedduur 14 dagen.

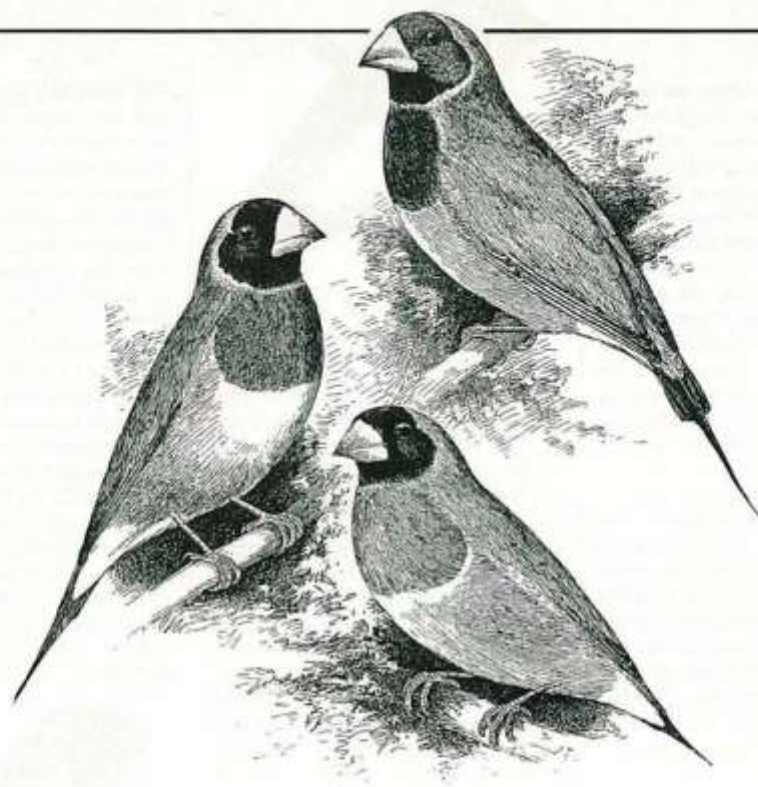
Wat meer ziet men de groene tijgervink. Herkomst India en China, waar ze leven in het dichte gras langs de oevers van de meren en riviertjes. Hun voedsel bestaat uit zaden en insecten. Van gedroogde grassen bouwen zij een kogelvormig nest tussen gras en rietstengels, broedduur 12 dagen. Het mannetje is wat helderder van kleur en tekening. Levend voedsel is onontbeerlijk en vooral op bladluis zijn zij verzot. Na 21 dagen vliegen de jongen uit.

Naast de groene tijgervink ziet men ook nog al eens de CUBA VINK, herkomst eiland Cuba en omliggende eilanden. Zij leven in droge steppen van gras en onkruidzaden. Broedduur ± 13 dagen. Voeding mieren-eieren, groenvoer, universeelvoer, vogelmuur, trosgierst, gekiemde zaden en eivoer. Het zijn drukke bewegelijke vogeltjes en in een ruime volière zeker op zijn plaats. Broedresul-

taten komen regelmatig voor, doch de aanschaf van deze vogeltjes is al wat kostbaarder geworden. Ze kunnen soms wel wat agressief zijn. Ook de ABESSIJNSE GROENE ASTRILDE is een leuk vogeltje. De herkomst is Ethiopie en zuid oost Soedan.

Ondersoorten (Em melanotis) zwartbekje (Em bogagei) Angola zwartbekje, herkomst Angola en zuid west Kongo. Zij leven aan de randen van bergachtige streken en licht beboste gebieden. Hun voedsel bestaat uit graszaden en insecten. Ze zijn goed met andere vogels samen te houden. Zowel in de volière als in de broedkooi kunt u met deze vogels resultaten verwachten en ze zijn erg vertrouwelijk. Het legsel bestaat uit 5 á 6 eitjes, welke door beide vogels worden bebroed. Broedduur 16 dagen, 12 dagen later vliegen de jongen uit. Wat de insectenvoeding betreft geeft men meestal watervlooiën, bladluis en verse mierenieren. Bovenge-

noemde vogels verdienen zeker onze belangstelling, al is het wel zo, dat zij toch wat meer zorg nodig hebben, maar dat hoort toch immers ook bij onze vogelliefhebberij en hoe meer zorg een vogel nodig heeft, destemeeer is de liefhebber er mee bezig en zal het contact en vertrouwen tussen mens en vogel versterken, hetgeen niet is weg te denken, wanneer we met onze liefhebberij bezig zijn.

Wanneer het broedseizoen wederom afbreekt, maakt menige vogelkweker weer plannen om met bepaalde soorten te gaan broeden. Een keuze maken uit deze vele soorten is, zoals ik al eerder schreef, erg moeilijk en men wil soms wel eens te veel

en dat te veel willen is in de meeste gevallen een belemmering. Geef uw vogels voldoende ruimte om te broeden, zodat zij niet steeds heftige uitvallen behoeven te doen om hun domein te verdedigen. Houdt uw voliëre leefbaar en breng er niet te veel vogels in. Schenk wat extra aandacht aan de voeding in deze tijd, zij zullen u er dankbaar voor zijn.

De vogel, welke we ook nog al eens tegenkomen is de BRUINRUGGOUDMUS. Deze komt voor in Abesinië, Soedan en Nigeria. De grootte van dit vogeltje is ongeveer 13 cm en het geslachtsonderscheid is duidelijk te zien. De pop is wat matter van kleur. Zij houden zich meestal in grote zwermen op in steppen en uit-

gestrekte velden. Broeden doen ze in dichte kolonies in bomen en in struikgewas. Het nest bestaat uit grassen en is nog al omvangrijk. Voeding, graszaden en insecten, broedduur 12 dagen. Wanneer jongen aanwezig zijn de voeding uitbreiden met meelwormen, mieren eitjes, appel, sla, muur en gekiemde zaden, eivoer en insectenvoer. Het zijn sterke vogels, welke de winter goed doorstaan in een beschut nachthok. Ze houden zich graag wat schuil.

Een vogel, welke weer andere zorg vraagt is de JAPANSE NACHTGAAL, en wie kent niet dit leuke bewegelijke vogeltje afkomstig uit China, wat men aan zijn naam niet zou vermoeden.

Zijn luid liedje klinkt helder en bestaat uit een reeks zuiver klinkende tonen. Het voedsel bestaat uit universeelvoer vermengd met meelwormen, mieren eitjes, gedroogde insecten en rauw vlees. In de volière met kleinere vinken moet men wel oppassen, want ze willen nog wel eens nesten verstoren. De popjes zijn wat matter van kleur. Zij leven in struiken en de onderbegroeiing van bergwouden en behalve in de broedtijd leven ze veelal in groepen en hun voedsel bestaat uit insecten, alle soorten wormen, bessen, fruit en wat kleine zaden. Zij broeden in dichte struiken en niet op grote hoogten. Broedduur 12 dagen. Een aanverwante soort is de zilveroor-nachtegaal. De zang is wat minder dan die van de jap. nachtegaal. Behalve universeelvoer eten zij graag insecten, waarvoor men mieren eitjes met het voer kan vermengen, ge-

schaafd rauw vlees, hard gekookt ei, kaas en brood met melk worden ter afwisseling gegeven. Ook besvruchten en andere vruchten zoals stukjes appel, banaan, rozijnen e.d. nemen zij graag.

Vogels welke we weer wat meer zien en tegenkomen zijn de EKSTERTJES of (SPERMESTES soorten). Er zijn 4 geslachten ekstertjes nl.

De reuzenekstertjes als (*Spermestes frangeloides*)

de glansekstertjes als (*Spermestes bicolor*)

de ekstertjes als (*Spermestes cucullata*)

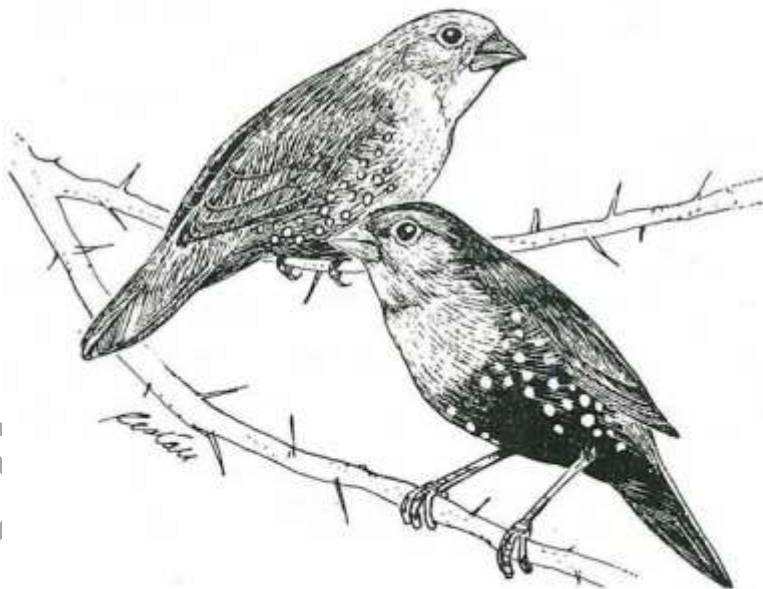
de dwergekstertjes als (*Spermestes nana*)

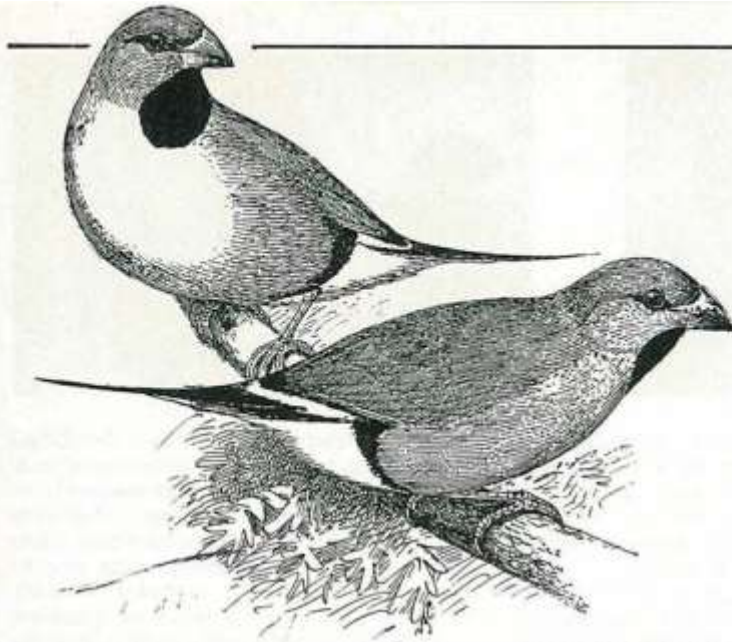
Alle ekstertjes hebben een ding gemeen en wel, dat hun hoofdkleuren uit een zwarte bovenlaag(rug) en een witte onderlaag(buik) bestaat.

Ze leven in west en oost Afrika in het open veld hier en daar begroeid met

wat struiken en of bomen. Ze zijn daar op zoek naar allerlei gras en onkruidzaden en wat dierlijk voedsel in de vorm van termieten. Geslachtsonderscheid is moeilijk te zien, alleen aan de gedragingen zoals zang en balts. Voeding: levend voer en een uitgebreid zaadmenu en trosgierst. Broedduur 13 dagen en na drie weken verlaten de jongen het nest, waarna zij nog twee weken worden bijgevoerd. Kruisingen met reuzenekstertje, dwergekstertje, glansekstertje met het loodbekje en zilverbekje en jap. meeuw zijn bekend.

En nu ik toch weer ben beland bij de Afrikaanse soorten, denk ik hierbij in de eerste plaats aan het St. Helena-fazantje. De herkomst van dit sierlijke vogeltje is zuidelijk Afrika, alwaar zij leven langs de woudranden en de oevers van de grote rivieren. Ook van dit vogeltje is een mutatie bekend en wel de isabel. Onder voorbehoud echter, zou men kunnen afgaan op de navolgende nogmaals moeilijk te onderscheiden verschillen. De rode kleur van de onderbuikveertjes kan bij de poppen wat verschillen, resp. wat vaier en wat matter zijn, alsook de zwarte kleur van de onderstaartdekteertjes. Wanneer deze vogeltjes tot broeden overgaan, ziet men dikwijls, dat niet een, maar twee nesten worden gebouwd in elkaars nabijheid. Mogelijk gebeurt dit ook in de natuur en zij willen zeer zeker, naar ik aanneem, hiermede hun vijanden op een dwaalspoor brengen. De broedduur van deze vogeltjes is 11 tot 12 dagen. Wanneer men met deze vogels resultaten wil bereiken is het wel noodzakelijk, dat voor ze gaan broeden men insecten en eiwitrijk krachtvoer gaat verstrekken. Als voeding is een goed zaadmengsel voor kleine tropen, rijpe en halfrijpe onkruidzaden, trosgierst en eiwitrijk zachtvoer met insecten of geknipte meelwormen beslist noodzakelijk.

Ook met het blauwfazantje kunt u erg leuke resultaten bereiken, doch hier geldt ook weer, dat u vooral vooruit met levend voer begint.

Er zijn diverse soorten blauwfazantjes n.l. het Oost afrikaanse, deze is groter en kleurrijker dan de West afrikaanse blauwfazantjes. Het geslachtsonderscheid is bij beide soorten duidelijk te zien, omdat de mannen een rode wangvlek bezitten, hetgeen bij de poppen volkomen ontbreekt. Dit in tegenstelling met het Angola-blauwfazantje. Het mannetje is nl helder blauw, terwijl de pop veel matter is. Bij de man Angola blauwfazantje ontbreekt de wangvlek. Als laatste noem ik hier ook het Blauwkop-blauwfazantje.

Geslachtsverschil is bij de blauwkop-blauwfazant duidelijk te zien, omdat de mannetjes feller van kleur zijn in tegenstelling met de poppen. Zij behoren allen tot de Grantina-soorten, waarbij ook de Granaat-astilde en de purper-astilde zijn ondergebracht. Het blauwkop-blauwfazantje is wat rustiger van aard dan zijn soortgenoten.

Als voeding gebruiken zij goede tropische zaden, graszaden, trosgierst, gekiemde zaden, vogelmuur en verder groenvoer. Vervolgens levend voedsel zoals muggenlarven, miereneitjes, universeelvoer en verder geweekt brood. Het zijn allemaal heel interessante vogeltjes, en ik zou u willen voorstellen het maar eens met deze soorten te proberen. Verder wil ik nog enkele soorten prachtvinken noemen, welke we ook regelmatig zien. Allereerst zou ik willen

beginnen met de MELBA ASTRILDE, welke afkomstig is uit zuid en oost-Afrika, waar zij in de steppen ten zuiden van de Sahara leven. Man en pop zijn goed te onderscheiden, want het popje mist het rood aan de kop. Zij hebben veel warmte nodig, waarbij vooral het zonlicht niet vergeten mag worden. Wat de voeding betreft is dierlijk voer onontbeerlijk zoals geknipte meelwormen, miereneitjes, verder tropische zaden, onkruidzaden, trosgierst en in de broedtijd veel insecten. De broedduur is 13 dagen. Als nestmateriaal gebruiken ze hoofdzakelijk grashalmen, terwijl de binnenzijde van het nest met veertjes wordt bekleed.

Vervolgens is ook de DIAMANTVINK een gewilde gast op onze tentoonstellingen. Deze diamantvink is afkomstig uit Australië en leeft bij voorkeur in wat open terrein, met wat bomen en struiken, waar ook water in de buurt is. Ook in tuinen en parken komen ze veelvuldig voor. De voeding bestaat uit graszaden en insecten in de vrije natuur. Wij geven ze tropische zaden, onkruidzaden, ge-

kiemde zaden, groenvoer, insecten en grit. Wanneer u deze vogels naar een tentoonstelling zendt, moet u er wel op letten, dat de flanktekening zo symmetrisch mogelijk moet zijn, en het formaat bij deze vogels een grote rol speelt. Vogels welke te klein zijn, laten meestal ruimte zien tussen de vleugels, die dan wat afhangen.

Wanneer we wat verder lopen op de tentoonstelling, ontdekken we plotseling weer zo'n leuk vogeltje n.l. de BICHENOW-ASTRILDE afkomstig uit zuidoost en noordoost Australië. We kennen nog enkele variëteiten n.l. de witstuit en de zwartstuit. De eenvoud in kleur van deze vogel wordt ruimschoots goedge maakt door de prachtige tekening. De bichenow-astilde heeft witte wangen, borst en buik, met op de scheidingen een zwarte band, achterhoofd en rug zijn grijs. De slagpennen zijn zwart met witten stippen, de gehele staart is zwart. Het verschil tussen man en pop is zeer klein. De man heeft een iets bredere zwarte band over de borst, terwijl ook het zwart intensiever is dan van het popje. De voeding bestaat uit senegalgierst, witzaad, meelwormen, insecten, groenvoer, onkruidzaden en grit (vooral niet vergeten). En al verder slenterend ontdekken we weer zo'n leuke vogel n.l. de CERES-AMADINE. De herkomst van dit vogeltje is west en zuidelijk Australië en komt sporadisch voor in het midden van Queensland. Zij houden zich op in de grasstreken, gebieden met struikgewas en droge savannengebieden, en vooral in de omgeving van riviertjes en meertjes met rietbegroeiing. Akkers, tuinen, boomgaarden worden alleen opgezocht, als het erg droog is. Hun voeding bestaat uit tropisch zaad, onkruidzaden, kracht en opfokvoer. Man en pop zijn duidelijk te onderscheiden. De man heeft een zwart keelvlekje hetgeen de pop mist. De broedduur is 12 à 13 dagen. Wanneer men met deze vogels naar een tentoonstelling gaat, wordt niet alleen gelet op het formaat, maar ook op de vleugeltekening bij deze vogels. Deze moet helder en regelmatig zijn, al met al dus vogels om van te genieten. Ik heb maar een kleine greep gedaan uit het grote arsenaal vogels, waarvan toch iedere vogeliefhebber weer echt veel genoegen kan beleven en zich echt verbonden kan voelen met de 'Natuur'.

Goudamadine probleemvogel?

Na het lezen van de 2 artikels, 'Een Koninkrijk ten onder', wil ik wel eens mijn belevenissen met natuurbroed goulds kwijt. Na wat over en weer gepraat met mijn vrouw besloot ik 3 jaar terug een volière te bouwen voor exoten. Ik maakte een volière van 4 m x 5 m en 2 m hoog. Ik verdeelde deze in 3 delen, rondom afgesloten gedeeltelijk met panelen in plastic welke ik tijdens de zomer kan afnemen. Daarbij maakte ik in 2 volières nog een binnenvlucht welke geïsoleerd werd met glaswol. Eerst de maand mei afgewacht, daar de meeste prachtvinken bij hogere temperaturen gekweekt worden. Ik kocht spitsstaartamadine, maskeramadine en bichenow, welke in goede gezondheid bleven niettegenstaande de grote temperatuurschommelingen. Van goulds was ik wel bang, vooral na het lezen dat je minstens een temperatuur van 25 graden moest handhaven om ze fit te houden. Maar ja, je kent dat, die prachtige kleuren en eind mei '78 besloot ik toch maar de stap te wagen en kocht ik bij een handelaar, waar de temperatuur in de hokken niet te hoog was, een koppel en daar ze zich in de volière direct thuis voelden, besloot ik een tweede koppel aan te schaffen. Ze zaten prachtig in de veren en waren prima gezond. Na een maand begon het. Zonder dat je iets kon merken lag op een morgen een pop dood en kort daarop een man. Nu ik begonnen was wou ik het niet opgeven en dan maar opnieuw een koppel bijgekocht. In juli begonnen de twee koppels te nestelen en van het eerste koppel had ik 6 jongen en van het tweede 2 jongen. Ze deden het uitstekend en ik kreeg 8 jongen op stok. Veertien dagen nadat de jongen waren uitgevlogen lag de pop van de 6 jongen dood. Na ongeveer een maand gingen de 6 jongen ook een na een dood.

Eerst merkte je niets, plots zag je dat er één een beetje dik zat en de andere dag was hij dood. Dan gingen achtereenvolgens de man van het eerste koppel en de tweede man dood, dus ik ging de winter in met al-

leen 1 pop en 2 jongen, dat was niet hoopgevend. Ik dacht, als die ook nog dood gaan geef ik het op. Wat de oorzaak was van al die sterfgevallen kon ik niet achterhalen. Eerst dacht ik het verschil in temperatuur, tijdens juli en augustus steeg het kwik overdag tot 40 graden en 's nacht daalde het tot 15 graden maar later zou blijken dat dit niet de oorzaak kon zijn.

De winter voor de deur en met al de tegenslagen besloot ik om een verwarmingselement, olieradiator, te kopen en te plaatsen in de binnenvolière welke ongeveer 2 m x 2 m groot is. Ik plaatste de goulds en de andere exoten tezamen, maar ze konden gans de winter als ze wilden ook naar buiten. Wanneer het aan het vriezen was, verkreeg ik in de binnenvolière een temperatuur van ongeveer 10 graden. De goulds zaten regelmatig buiten bij min. 5 graden. De winter ging voorbij en alle vogels bleven in goede conditie. In mei '79 kwamen de beide goulds op kleur en het bleken 2 prachtige zwartkoppoppen te zijn. Einde mei, wanneer ik de spitsstaartamadinen ving, vloog een pop gould tegen een stok en viel dood neer. Dus het resultaat na 1 jaar kweken één oude en één jonge pop welke de winter prachtig hadden doorstaan, 1979. Indien ik opnieuw goulds wou kweken moest ik wel mannen kopen en ik kocht één man bij een handelaar, een prachtvogel welke van grootte en levendigheid bij die andere goulds bovenuit stak en dat nu blijkt een uitstekende keus te zijn geweest. Bij een liefhebber die ook alleen aan natuurbroed deed, trachtte ik een man te kopen, maar aangezien hij meer poppen dan mannen had, was ik verplicht een koppel te kopen. Ik bracht een koppel onder in de eerste volière en de man met de 2 poppen in de andere volière en nu maar afwachten. Op 11 augustus begon de oude pop te leggen, maar het legsel was onbevucht. Op 24 september begon de pop opnieuw en er waren slechts 2 eitjes bevrucht. Op 26 september begonnen de poppen, welke bij die ene man zaten, te leggen.

Tot mijn grote verwondering zag ik de man de ene maal uit het eerste nest en de volgende keer uit het tweede nest komen, dus de man ging beurtelings broeden in beide nesten. Beide poppen hadden elk 6 bevruchte eieren. Alles ging goed. De 2 jongen kipten bij het eerste koppel. De 2 andere poppen hadden beiden 6 jongen. Na 8 dagen lag op een morgen een van de poppen van 6 jongen dood. De jongen lagen ijskoud en er waren er reeds 2 dood. De 4 jongen opgewarmd en dan maar alles of niets en de 4 jongen in het nest van de goulds met 2 jongen. Vijf minuten later zat de pop terug op het nest en wanneer ik 's avonds keek lagen alle jongen met een goed gevulde krop. Dat was '79. Resultaat 2 oude koppels en 12 jongen, welke allen prachtige vogels waren. Het werd winter en al de goulds werden tezamen gebracht in één volière. Alle 16 goulds kwamen door de winter en zelfs bij min 5 graden zaten de jonge mannen die nog niet op kleur waren te zingen. In mei 1980 waren alle goulds op kleur, niettegenstaande men in boeken leest, dat ze constant boven 20 graden moeten zitten om uit te kleuren, was het bij mij dikwijls slechts 10 graden 's nachts, maar wel 25 graden overdag. Wat me wel opviel is dat de goulds bijna nooit buiten komen als de temperatuur boven 25 graden komt, dan blijven ze steeds in de binnenvlucht bij 20 tot 25 graden. Dat de gould zich het best voelt bij een temperatuur van 25 graden en hoger heb ik nooit ondervonden. Bij mij vermeden ze hoge temperaturen. In het jaar 1980 had ik van 5 koppels, 17 jongen uitgevlogen en voor het ogenblik, bij een temperatuur van 10 graden, in de binnenvolière 13 jongen liggen, waarvan gisteren, 13 maart 1981, het eerste jong is uitgevlogen. Als men eenmaal goede sterke vogels heeft, zijn goulds niet zo zwak als men dikwijls beweert en ook heeft men in 't geheel geen japanse meeuwen nodig, ze doen het uitstekend zelf.

Van den Berghe
Eekskens 85
9920 Lovendegem, België.

Gelukkig wordt er weer
een
REDDINGSGORDEL
uitgeworpen...

(Dit keer naar nóg een **BEDREIGDE**
grote **VOGEL**)

De Filippijnen weet de lezer/es zó te liggen. Niettemin, bij wijze van service en ter geheugen oprissing: – naast China met als buurman het nogal 's in het nieuws komende Taiwan. Preciezer: – ten noorden van ons vroeger Borneo, Celebes en Nw. Guinea. Deze groep bestaat uit ontiegelijk veel eilanden vanaf flinke als Luzon (waarop de hoofdstad Manila) en Mindanao tot allerlei Rottum'pjes. Dat 't er rijk aan vogelleven is ligt voor de hand. Onnodig erop te wijzen dat sommige dier eilanden een eigen strekelijke avifauna hebben – dit als de dieren niet naar de naburige 'biotopen' zijnde woongebieden overvliegen – naast algemeen Filippijnse genres wanneer ze wèl geregeld heen en weer trekken. Dat laatste slaat op de u vandaag bezig houdende Filippijnse, de zg. apenetende Arend.

Red.

Deze adelaar, *Pithecopage jeffersyi*, is de op één na grootste arend. En laat zich nu het tragische voordoen, dat deze reus nauwelijks ontdekt en dus ingeschreven was – en wel pas in 1896 – óf hij moest al bijgeregistreerd worden; ditmaal bij de zeldzaam gewordenen. Het restant schat men op van 300 tot 500 exemplaren. Merkwaardigerwijs was 't de milieuvriendelijke oceaانvlieger (met zelf immers de bijnaam Lone Eagle = eenzame arend) die er opmerkzaam op maakte, dat er iets met deze eilandvogel mis ging... En ja hoor, enerzijds wordt er door trofeejagers op los geschoten en aan de andere kant slaat de reuzeroofvogel in paniek aan het zwerven sinds in de 50'er en 60'er jaren de vandaag 'bloelende' houtindustrie dit materiaal grootscheeps uit 's vogels oerregenwouden wegkapt. Zo ontstonden die bewuste ofwel beruchte zogeheten Boslanen, met name voor het boomstammenvervoer vrijgemaakte kale stroken dóór wat eens maagdelijk woud was; jawel. En daarlangs weer vestig(d)en zich mensen, duizenden gezinnen, dorpen dus; deels illegale (boot- of politieke) vluchtelingen. Als menselijkerwijs te begrijpen... dolblij met eindelijk 's een stil plekske daar hopenlijk een betere toekomst te mógen tegemoetzien. In aansluiting op het Woordje Vooraf van redactiewege wordt u eraan herinnerd hoe aan alle kanten open die schilderachtige Filippijnen liggen en in tweede instantie aan die korte nieuwsberichtjes – beknopt omdat zich die ellende allemaal zo ver van ons bed afspeelt – over de godsdienst-conflicten tussen de Christelijke en de Islamitische bevolkingsgroepen. Maar nu die adelaar zelf.

392

Vogel

copy

In '76 maakte een zekere Rob. S. Kennedy, aldus Nat. Geo. Magazine, kennis met drie Amerikaanse natuurfotografen, die net hun documentaire film over de grotere Z. Amerikaanse Harpia harpyja als trouwens de grootste ter wereld af hadden, en nu wel voelden voor het verfilmen van die kleinere Filippijnse maat; toen nog in de volksmond bekend als de Apenetende Arend. Men vormde dus samen een werkgroep, die in april '78 ontvangen werd door de, ons Nederlanders via de krant niet onbekende President Ferdinand E. Marcos. En de Lezerès misschien vertrouwd als de man van Miss Philippines. Toen deze van zijn gemotiveerde, ornithologische gasten hoorde, dat in de krop en rondom de horst – het nest van zijn nationale stootvogel zo goed als geen apenbotjes waren aangetroffen en het menu uit van alles t/m hagedissen en gifslangen bestaat, liet de president onmiddellijk een wet aannemen, dat die platvloerse, denigrerende naam vervangen moet worden door de meer vaderlands gerichte aanduiding: dé/onze Filipino Vogel! Tegelijk is toen de makkelijk in het gehoor liggende firma- dan wel clubnaam ontworpen: FREE Ltd., leuk samengeflanst uit F(ilms and) R(earch for an) E(ndangered) E(nvironment) zijnde: film- & onderzoek t.b.v. een bedreigde omgeving nv. Het geluk was in die zin met deze ondernemende veldbiologen, dat als allerminst van uitgerekend hem verwacht ene Jesus Alvarez van 'Bosontwikkeling' – lees: geldontwikkeling uit bomen vellen en verpatsen – zich bereid verklaarde zijn werkploegen 'morgenochtend' terug te mobilifoneren uit een regio waar onze kiekende dierenbeschermers 'n nest wisten te zitten. Tenslotte kreeg men de autoriteiten zo ver er een natuurreservaat voor af te bakenen. Nu zou men voorbarig kunnen stellen dat alles wel aan boord is maar hier staat wel degelijk tegenover, dat het arendengeslacht stellig geen lekker aankwekend genre is; het geen zebra-vinken- of meeuw-tjes-tempo aanhoudt. 't Is integendeel een tergend traag genus; opgetekend is bijv. dat het jong 4½ maand nodig heeft vóór het 's belieft uit te vliegen. En dan nog op naburige bomen bivakkerend door de ouden wordt nagevoed tot het pas op z'n 10de maand z'n eerste prooi 'slaat'.

Bij wijze van tegenbalans maakte Moeder Natuur de soort oud-wordend; van een exemplaar in Rome's dierentuin hebben onze Italiaanse geestverwanten 41 jaar plezier gehad...; 4 jaar geleden gaf deze gevleugelde AOW'er de geest.

De instandhoudingsactie is thans zo ver gevorderd dat in volières gekweekte nafok in 'ontarende' gebieden wordt uitgezet. Laten we er het beste van hopen al komt ons bij het ter perse gaan om zo te zeggen per ongeluk ter ore, dat in de Stille Zuidzee door atoombomproeven **millioenen** zeevogels zijn **blind** geworden. Deze vanzelfsprekend van honger zijn omgekomen met inbegrip van hun nestkuikens, een vrijwel genegeerde massamoord.

Edoch, hoe 't zij: aan de Filippijnse adelaar wordt **iets** gedaan.

de JOSSELIN de JONG

De volière van de maand

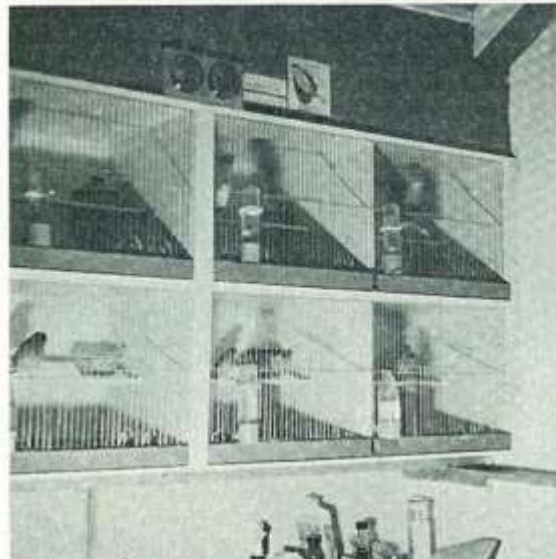
A.J. van Dreumel, Kraayenberg 8702 in Wychen is al weer ruim vier jaar lid van de plaatselijke afdeling. Indertijd bouwde hij zijn volière tegen de schuur. Allereerst werd een fundering gemetseld die ongeveer 30 cm onder het maaiveld in de grond zit. Op de fundering werd het houtwerk vastgezet. Voor muurplaat, stijlen en gordingen is 5 x 7 cm hout gebruikt. De vlucht werd 4 m lang, 1,50 m diep en 2 m hoog. Zie foto 1. Aan de buitenkant werd wat klimop geplant en

binnen in de vlucht een aantal coniferen. De volière werd aan de linkerkant dicht gemaakt met pvc golfplaatjes. Diverse wildzang- en kanarievogels vinden er een goed verblijf in. De vogels kunnen via een in de muur uitgekapt vlieggat in het binnenverblijf komen. Dat is een afgetimmerde ruimte van 2 x 1,50 m. Het is duidelijk een gezelschapsvolière waarin weliswaar ook wel wat wordt gekweekt maar niet in hoofdzaak. Het echte kweken vindt plaats binnenshuis in

een afgetimmerde ruimte van 2 x 2,50 m op zolder. Van Dreumel's voorliefde gaat uit naar Glosters en deze zendt hij ook regelmatig in op tentoonstellingen. In die kweekruimte zijn een achttal broedkooien - zie foto 2 - geprojecteerd waarin de gekuifde en ongekuipte exemplaren worden geboren. In die kweekruimte is ook een vlucht gemaakt om de jonge vogels, zodra ze zelfstandig zijn, daarin onder te brengen. De ruimte is voldoende om ze op een

1

2

SCHERPE MAAGKIEZEL

1. fijn - voor kleine zaadetende vogels
2. grof - voor grote parkieten - duiven - fazanten.

1. Uw vogels hebben geen tanden
Wel een spleemaag. Zorg dat er
SCHERPE KIEZEL in zit....!

2. Voor België: L. Nagels - 2340 BEERSE
Telefoon 014-61 43 01

VERKRIJGBAAR IN DIERENSPECIAALZAKEN
Waar niet verkrijgbaar bellen naar:

F. THIJSSEN MILL

Telefoon 08859-17 37 b.g.g. 14 18 - Postbus 29

vogelimport en bloemisterij SIEM VAN 'T HART

Kralingseweg 443 b-Rotterdam
Grens Capelle a.d. IJssel
Telefoon 010-52 45 11

Wij hebben regelmatig in voorraad:
Regelmatig voorradig Zwarti lori's, geel-
gestreepte lori's, Stella lori's, Ferry lorri-
keets, edelpapegaaien, Blauwkroontjes en tal
van andere interessante soorten.
Alles tegen uiterst scherpe prijzen!

3

4

juiste en gezonde wijze te doen ontwikkelen. Door middel van een extra aangebracht vierpans dakraam wordt er ruim voldoende frisse lucht - zuurstof - toegevoerd en met de centrale verwarming is er ook een goede luchtvochtigheid te bewerkstelligen. Beide - zuurstof en luchtvochtigheid - zijn van wezenlijk belang voor een goede kweek. Nog al te vaak worden er zo goed geïsoleerde en potdichte kweekruimtes gebouwd dat er nauwelijks voldoende zuurstof kan binnenkomen en dat is funest. Vaak ook worden die beide onderdelen over het hoofd gezien. Van Dreumel begint al vroeg met de kweek en vandaar dat ook een door middel van een tijd klok werkende verlichting is aangelegd. Het laat zich verstaan dat hij zich heel vaak op zolder terugtrekt om te genieten van zijn vogels en, zoals hij zelf zegt, de koffie koud laat worden.

H.C.C. Reijnen, 1000 Monnikenstraat 9 in het Brabantse St. Anthonis is vorig jaar september begonnen, samen met twee cooms van hem, aan de bouw van een nieuwe volière. De oude volière had zo'n kleine drie jaar dienst gedaan en die voldeed niet hé

lemaal. U kent het wel, het was toen een eerste bouwsel en in de loop van de jaren ga je er nogal wat gebreken aan zien. Zo was die oude volière ook veel te laag. Wat er nu staat, voldoet echter ruimschoots aan de eisen en je kunt zien dat er een brokje ervaring is opgedaan. Het geheel heeft een lengte van 8 meter, een diepte van 2.75 m, is 2 meter hoog en is ingedeeld in 8 vakken. De kenner ziet het al op de foto's 3 en 4, het betreft een echte parkietenvolière.

Het bouwwerk rust op een 50 cm hoge en gemetselde fundering waarvan ongeveer 6 lagen boven het maaiveld uitkomen. De houten opbouw is vervaardigd van balkjes van 4 x 4 cm en het gehele geraamte zit aan elkaar geschroefd, dus niet gespijkerd. Het achterste gedeelte van de tussenwanden is betimmerd met geplastificeerde eterniet plaat zo ook de achterwand. De rest van de zijwanden alsook de bovenkant en de voorzijde zijn bespannen met gegalvaniseerd vierkantmazig gaas. Het geheel is overdekt met pvc golfplaatjes. De broedblokken vinden achter in de vlucht een plaatsje alwaar ook de voedertafel is aange-

bracht. De drinkbakken staan voorin de vlucht. Elke vlucht is bereikbaar door middel van klapdeurtjes. Het houtwerk is enkele malen met groene carbolineum bewerkt. De volière is bevolkt met bonte en witte valkparkieten, veelkleur-roodrug-splendiden, turquosineparkieten, pracht- en bleekkoprosella's. De vogels gedijen uitstekend en ook aan broedresultaten laat het niets te wensen over. Al met al een uitstekend vogelverblijf dat bovendien zodanig is gesitueerd dat er nog ruim voldoende 'tuinruimte' over is. Wat wil je nog meer.

CéDé

eivoeders

Over bloemen en planten

Bloemenbureau Holland

Tekst: Julia Voskuil

De vensterbank in het najaar

We ontkomen er niet aan: zelfs bij de kamerplanten is de naderende herfst merkbaar. Ze reageren op de korter wordende dagen met teruglopende groei.

Sommige sterven zelfs bovengronds af, zoals dat in de tuin met vasteplanten ook het geval is. Gelukkig zijn er toch volop bloeiende planten, zelfs voor een vensterbank op de noordkant. Daarop richten wij ons ditmaal in het bijzonder.

Verzorging: rustig aan

Zodra we merken dat planten minder groei vertonen, passen we de verzorging aan. We geven minder mest (bijvoorbeeld om de week) en ook minder water.

Hoewel, wat dit laatste betreft: de verwarming begint ook weer een rol te spelen en dat betekent droge lucht en dus ook: verdamping. In elk geval: voorzichtig met gieten. Sproei

Caladiums sterven in het najaar af, de wortelstok bewaren.

liever een keertje extra en voorkom stoffig blad.

Dat kan niet goed functioneren. **Tip:** giet bij voorkeur 's ochtends.

Planten die afsterven en met knolle-

Bougainvillea bloeit alleen na een koele overwintering (rusttijd)

tjes o.i.d. overblijven zijn bijvoorbeeld: Achimenes, Caladium, Hippastrum, Kohleria.

Planten die koel willen overwinteren zijn er ook meer dan we denken. Veel cactussen en vetplanten bijvoorbeeld, ze bloeien na zo'n rusttijd rijk. En nog meer koele overwinteraars zijn: ster van Bethlehem, Agave, Yucca, Bougainvillea, oleander, geraniums, Fuchsia's, kamerden, Plumbago en Cymbidium.

Warmer dan 15°C verdient geen aanbeveling. Ziet een plant er dus wat minder florissant uit, denk dan niet onmiddellijk aan mest en water geven. Wellicht is het tegendeel gewenst en is hij aan een rustperiode toe. Die gegevens kunt u opzoeken in een kamerplantenboek.

Bloeilicht en groeilicht

Sommige planten reageren op de

Streptocarpus bloeit met extra licht beter door, deze nieuwe heet 'Suzi' en is nu eens niet blauw van bloem

daglengte door het (niet) maken van bloemknoppen. Z.g. **langedagplanten** gaan nu in bloei achteruit, kijk maar eens naar de **bruidsbloem** (*Stephanotis*) en de **Streptocarpus**. Zulke planten bloeien beter door als we ze extra licht geven en dat kan gewoon een spotje zijn. Niet te dicht bij, dat zou verbranding geven en een explosieve ontwikkeling van spint.

Gloeilampen geven nu eenmaal veel warmte. Daarom mogen ze ook niet te lang branden, een uur of 2, 3 is wel voldoende.

Om te groeien is een gloeilamp absoluut ongeschikt, daarvoor is meer bruikbare straling nodig. Hebt u dus planten staan op een plaats in de kamer waar weinig licht komt (1 ½ m de kamer in is het maximum), dan moet **groeilicht** worden aangeschaft. Dat kan in de vorm van de **menglichtlamp** van Philips (MLR 160 W) in klein of groot armatuur, hangend boven de planten, óf in de vorm van TL-verlichting. De nieuwe **TL-d 80** serie van Philips is hiervoor bruikbaar. De lage-druk fluorescentielampen hebben slechts een doorsnede van 26 mm en kleur nr. 83 geeft aanzienlijk beter licht (warm-wit) dan de tot voorkort beschikbare, 'grotere' buizen.

Twee TL-lampen van 160 of 130 cm lengte kunnen een oppervlakte van 70 x 150 cm goed belichten. Ze komen op maximaal 90 cm boven de planten.

Diaserie voor groepsvoorlichting

Bloembureau Holland heeft per 1 september j.l. een nieuwe diaserie over kamerplanten beschikbaar. Voor voorlichting aan groepen is deze gratis beschikbaar. Voor de groepsleider wordt een toelichting bijgevoegd, die de nodige achtergrondinformatie geeft. Inlichtingen over de serie **PLANTEN IN HUIS**: Koninginnegracht 102, 2514 AL Den Haag.

Bloemen-evenementen-kalender

- 26 sept. Liefhebberskeuring, stadhuis-Zwolle
- 2-10 okt. Herfstflora, Laren (NH)
- 7, 8 nov. Nat. Bloemenvaktentoonstelling, Aalsmeer

Onkruiden

P.J. de Penning.

Gewone agrimonie (*Agrimonia eupatoria* L.)

Misschien is de Agrimonie voor u een enigszins onbekende plant. Toch geeft zij duidelijk blijk van haar aanwezigheid, vooral als van juni tot september, haar bloemstengels getooid zijn met een lange gele bloeiaar. Het is een plant die vrijwel overal groeit, vooral langs de grote rivieren, in de duinstrook en Limburg. Op de overige plaatsen is ze wat zeldzamer.

Waar ze echter ook groeit, het is een in vele opzichten verheven groeier; niet in de laatste plaats, omdat ze zo'n verscheidenheid aan bruikbare en minder bruikbare stoffen bevat. We noemen: hars, looistoffen, oliën, zuren, bitterstoffen, en vooral kiezelzuur.

Wanneer u de bladeren in uw handen wrijft, geuren zij naar terpentijn. Reden voor het vee, met een bochtje om de Agrimonie heen te stappen. Echter niet voor schapen, want die eten er wel van!

In de geneeskunde werd en wordt, veel van deze ruw behaarde plant gebruik gemaakt. Ze vond toepassing bij de bestrijding van velerlei kwalen en ziekten. Tegenwoordig zelfs gekweekt voor farmaceutisch gebruik. Misschien kan een trekkel van deze plant ook bij vogels helpen, die een leveraandoening hebben. Aan de bloemen en het blad kunnen we zien dat de Agrimonie tot de rozenfamilie behoort.

De Latijnse naam *eupatoria* komt vermoedelijk van het oude woord *eupator*, dat verhevene betekent. Op deze naam hebben we u hier boven reeds gewezen.

Eupator was de titel de Mithradates, de koning van Pontus en leefde van 123-63 jaar voor Christus.

Zijn naam werd ter zijner ere aan deze prachtige plant verbonden, omdat Mithradates, de heilzame eigenschappen van de Agrimonie ontdekt zou hebben. Misschien kan ze ook van belang zijn voor vogels die een leveraandoening hebben.

**Fauna
Metaalwaren b.v.**

Hoofdstraat 138 a, Tel. 04167-74114
Postbus 146 - 5170 AC Kaatsheuvel

- kunststof bouw pakket, geschikt voor broedkooi, voliëre etc.
- 100 verschillende voorfronten o.a. tentoonstellingsfronten
- voeder- en drinkautomaten en alle verdere benodigdheden

Spreidpoten bij graspari wel mogelijk maar toch

In dit blad is meermalen de vraag gesteld wat de oorzaak was van spreidpoten bij grasparkieten, waarbij opgemerkt werd dat sommige kwekers van mening zijn dat te zwaar broedende poppen dit veroorzaken en andere kwekers het houden op een voedingstekort. Daar ik zelf tot mijn spijt (maar achteraf tot ons voordeel) vele malen met dit verschijnsel geconfronteerd ben geweest, heb ik daar ook een goed inzicht in gekregen. Het gevolg is dat ik nu al in een vroeg stadium vogels die spreidpoten zullen krijgen kan herkennen.

Waarbij ik ook in gevallen waar spreidpoten zonder twijfel aanwezig waren, voor genezing heb kunnen zorgen. Wat de oorzaak betreft, beide opvattingen van de kwekers zijn juist. Spreidpoten kunnen ontstaan door te zwaar broedende poppen of door een vitaminetekort. Doordat vitaminetekort ook kan optreden bij te zwaar broedende poppen kunnen dus in sommige gevallen beide oorzaken samen aan het verschijnsel spreidpoten ten grondslag liggen. Het vitaminetekort wat ervoor verantwoordelijk is dat sommige vogels windeieren leggen, dus de vitamine die nodig is bij de kalkvoorziening van het ei, is dezelfde als die verantwoordelijk is voor spreidpoten. Bovendien heeft de ervaring me geleerd, dat het niet voldoende benutten van de betreffende vitamine in de gehele stam ingekweekt kan worden, zodat het beter is, dat als we vogels van spreidpoten genezen hebben, we deze vogels uselecteren en niet meer voor de kweek gebruiken. Maar heeft u bijvoorbeeld een koppel, dat in twee ronden samen zo'n tien jongen goed heeft grootgebracht en u laat deze dan ook nog een derde

ronde grootbrengen en in dit nest bevinden zich één of meer vogels met spreidpoten dan kunt u in dit geval het ouderpaar gerust aanhouden en de jongen met spreidpoten na genezing wegdoen aan iemand die gewoon een tam parkietje in de huiskamer wil hebben. In dit geval is het gewoon een tijdelijk tekort van de betreffende vitamine, er is dan gewoon veel te veel geëist van het ouderpaar. Maar bent u zoals ik in het bezit van een pop die gegarandeerd allemaal jongen met spreidpoten geeft, dan moet u die pop natuurlijk wegdoen. De reden dat ik deze pop nu al enkele jaren heb aangehouden komt omdat ik me ervan wilde overtuigen dat spreidpoten inderdaad te genezen zijn en dat is me reeds vele malen gelukt, zodat ik nu dit stukje verantwoord kon schrijven.

De genezing van spreidpoten is gewoon een kwestie van de betreffende jongen op de leeftijd van elf en twaalf dagen een overdosering van A-D druppels of levertraan rechtstreeks in de bek te geven. Dit is goed te doen met een injectiespuit zonder naald of bijv. een oogdruppelaar en de jongen zullen het op die leeftijd nog gretig opdrinken ook, zodat dit niette veel werk is. De overdosering die ik dan geef is één à twee cm³ levertraan per dag. Precies twee dagen later zullen de jongen reeds de poten recht onder het lichaam kunnen houden en er goed op kunnen staan en mee lopen.

De moeilijkheid van het tijdig herkennen van spreidpoten

De meeste liefhebbers zullen pas zeker zijn dat de vogels spreidpoten hebben als het te laat of bijna te laat is, namelijk als het jong zo'n 14 tot 17 dagen oud is. Maar daar ik verschil heb opgemerkt tussen spreidpoten ontstaan door te vast broeden en door vitamine gebrek, kon ik omdat ik op een gegeven moment van iedere soort een koppel had, deze jongen met elkaar en met gezonde jongen vergelijken.

Hierbij bleek dat de jongen van de te zwaar broedende pop net als de gezonde jongen een mooie rose lichaamskleur hadden. De jongen met spreidpoten door vitaminegebrek toonden op de dijen een roodachtige schrale kleur die, hoewel deze schrale kleur maar op een klein plekje aanwezig is, soms al op de leeftijd van acht à tien dagen zichtbaar werd, zodat ik toen al direct met de toediening van levertraan kon beginnen.

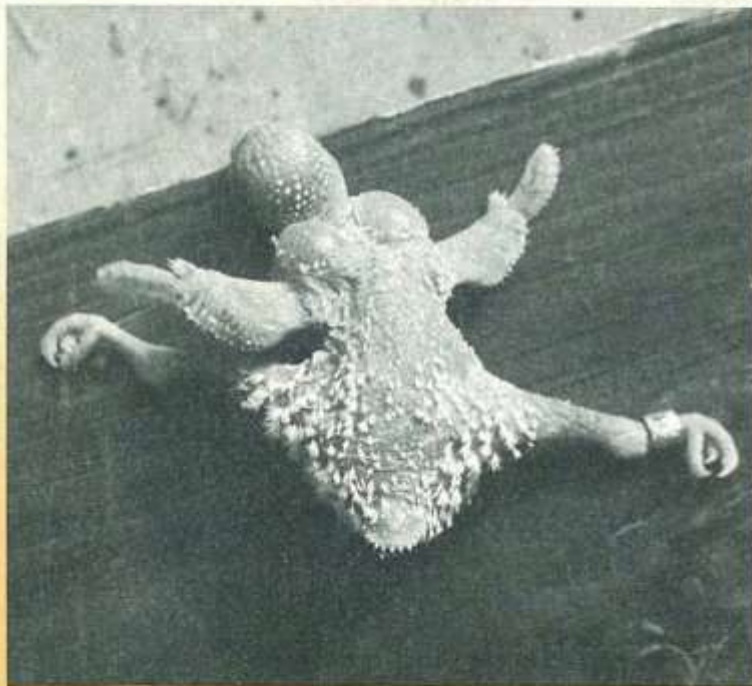
Het is mij ook dit jaar weer gelukt om bij een jong van veertien dagen, waarvan de poten al opzij en naar voren lagen, het beestje weer binnen de termijn van twee dagen recht op de poten te krijgen en nu op een leeftijd van vijf weken is het een vitale vogel waarvan je zegt, nou! dat is beslist geen slechte.

Maar gezien de ervaring dat deze slechte eigenschap binnen het familieverband van deze vogel meer is voorgekomen selecteer ik dit jong met de moeder zonder pardon uit. Overigens wil ik u er van weerhouden om voor de 'zekerheid' een extra dosering levertraan aan de jongen te verschaffen ter voorkoming van deze gebreksziekte. Want bij overdosering van deze vitamine bij jongen die deze vitamine in voldoende mate van hun ouders hebben meegekregen, zal het effect juist averechts werken, daar een teveel van deze vitamine juist ontkalking van de beenderen ten gevolge zal hebben.

Bovendien als u op die manier gezonde jongen op stok krijgt, kunt u er nooit de zwakkere jongen uit selecteren, met als mogelijk gevolg dat u deze slechte eigenschap juist in uw vogels gekweekt heeft, wat pas zal blijken als u de jongen verkocht heeft aan iemand die geen extra toediening van deze vitamine aan zijn jongen geeft.

Misschien bent u geneigd na het lezen van dit artikel op te merken dat iedere regel z'n uitzonderingen kent. Nou daar ben ik het wel mee eens, want een jong van drie weken oud met spreidpoten genees ik niet en

eten genezing uitselecteren

een jong wat met vier dagen al spreidpoten heeft ook niet. Maar tot een leeftijd van ongeveer twee weken heb ik niet één mislukking gekend en ik heb er toch al enkele tientallen weer goed in model en netjes op stok gekregen.

Het voorkomen van spreidpoten door te zwaar broedende poppen

Deze vorm van spreidpoten is pas te voorkomen als de pop het eerste jong al min of meer platgedrukt heeft of al in een eerdere ronde jongen met 'gezonde' spreidpoten gehad heeft dus als u uit ervaring weet dat de betreffende pop deze neiging heeft.

De oplossing van dit probleem is heel eenvoudig, want zodra het eerste jong uitgekomen is legt u er direct een beduidend groter jong uit een ander nest bij. Dit grotere jong, 7 à 8 dagen oud, vangt de eerste klappen wel op zodat de andere jongen ook rustig uit kunnen komen en opgroeien. In deze gevallen was het net of de

vaak nog onervaren pop bij de geboorte van het jong geen keuze kon maken tussen het jong en de resterende eieren. Op latere leeftijd kan de pop deze slechte eigenschap door gewenning afgeleerd hebben.

J.F. Bouwmeester

Wildzang

Naar aanleiding van een artikel over Europese vogels van Dhr. Höppener, over een kruiwagen vol herderstasje voor 5 vogels, wil ik u mijn persoonlijke ervaring beschrijven. Ik kan u vertellen dat men de Europese vogels zoveel onkruidzaden kan verstrekken als ze maar begeren, mits vers (niet ouder dan 3 uur). Ik begin vanaf april dagelijks vogelmuur met zaad erin en halfrijpe paardebloemen te verstrekken, eerst een weinig en dan wordt het rantsoen dagelijks wat opgevoerd tot zoveel als ze maar lusten.

Dit kan beslist geen kwaad. Een vogel heeft niet voor niets een territorium, dat is in hoofdzaak voor het veiligstellen van de voedselvoorziening in de kweekperiode, de grote van het territorium is afhankelijk van het aanbod van onkruidzaden. Mijn jarenlange ervaring is, hoe meer onkruidzaden (in halfrijpe vorm) men verstrekt des te eerder zal een wildzangvogel overgaan tot voortplanting.

Dit is logisch want de kans van het grootbrengen van de jongen, hangt grotendeels af van de mate van aanbod van onkruidzaden.

Het herderstasje verstrek ik ook vol op, ik trek dit met wortel en al uit en zet dit in een emmer met water zodoende kan ik 3 dagen over vers onkruidzaad beschikken. Later in het seizoen schakel ik over op perzikkaad, distels en andere onkruidzaden die voorhanden zijn.

Als opfokvoer geeft ik de volgende samenstelling: 2 eetlepels eiwoeder (CEDE), 2 eetlepels eiwoeder mix (CEDE), 1 eetlepel druivensuiker, 1 eetlepel gekookte ongezouten vis (kabeljauw), een beetje hennep en negerzaad.

Dit doe ik ± 10 sec. in een mixer om een goede verdeling te verkrijgen. Daarna gaat het in het voederbakje en meng dan nog 2 eetlepels gekiemd kiemzaad met een vork er door. Het kiemzaad gaat niet mee in de mixer daar er anders van de kiem niets overblijft. Er is in mijn kooi altijd vogelgrit mineralen en maagkiezel aanwezig en daar wordt ook veelvuldig gebruik van gemaakt en natuurlijk een goede mengeling wildzangzaad. Hiermee heb ik al jarenlang goede kweekresultaten bereikt. Hopende hiermede vele wildzangliefhebbers van dienst te zijn geweest eindig ik met sportgroeten.

P. v.d. Vliet, 5504 HB Veldhoven, Dorpstraat 77,

Pietpraat over lancashire

Tekst: Jan Kuiper Foto: G. Ebben

Ten eerste: de hierboven afgedrukte naam is eigenlijk onvolledig, er zou behoren te staan Lancashire Coppy, in de tijd dat dit ras in aantallen gefokt werd had men nog niet zo'n behoefte aan kuifbroed-variëteiten, derhalve werden alleen gekuifde vogels tentoongesteld;

Ten tweede: bij het bespreken van dit ras denk ik aan vogels die bóven de twintig(!) cm groot zijn, die 20 cm wordt door mij als een ondergrens beschouwd, vogels die de ondergrens niet halen zijn derhalve aardig in de richting maar nog geen echte Lancashires.

Waarom zo cru?

Wel, als u dit als cru ervaart spijt me dat, toch... heb ik alleen het beest bij de 'horens' gevat! Mijns inziens is het nutteloos om als een kat om de hete brei te draaien, in bepaalde gevallen is het zinvoller om gewoon te zeggen waar het op staat, het ontstaan van misverstanden blijft zo tot een minimum beperkt. Er kan geen enkel misverstand bestaan over het formaat van de Lancashire, standaard-eisen zingen luidkeels dat de grootte 22 à 23 cm behoort te zijn, heeft u enig idee hoe groot dat is? Het maandblad waar u nu in zit te lezen is bijna 25 cm hoog, wanneer u daar onder en boven een strookje van 1 à 1½ cm afdenkt weet u precies hoe groot een Lancashire behoort te zijn. Wist u dat een vogel die de ondergrens nèt

haalt niet eens op ware grootte afgebeeld kan worden op de voorpagina? Inderdaad, u heeft gelijk, dat is toch wel erg groot, maar het is nu eenmaal niet anders.

Het feit dat in de achterliggende jaren vogels van plusminus 18 cm hoog in de punten kwamen verandert daar niets aan, zelf zie ik zo'n hoog puntenaantal meer als een aanmoedigingspremie dan als echte waardering. De keurmeester heeft in zo'n geval zijn/haar waardering laten blijken voor de moeite die de inzender(s) zich heeft getroost om de Lancashire te laten herverschijnen in optima forma, daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat het toekennen van een hoog aantal punten in het ontwikkelingsstadium niet gecontinueerd

kán worden wanneer eenmaal een aanvaardbaar formaat is bereikt, daarvoor zitten we eigenlijk al een beetje erg dicht tegen het plafond aan.

Kortsluiting

De Lancashire heeft meegeholpen de Yorkshire te creëren, het droevige neveneffect daarvan was dat de Lancashire daardoor eigenlijk een doodsteek toegebracht werd. Opeens was het allemaal Yorkshire wat de klok sloeg, mede daardoor verdween de Lanc. in het niets. En omdat de Yorkshire-fanciers niet meer herinnerd wensten te worden aan de Lancashire voorvader mag tot op de dag van vandaag de York geen kuif dragen, die opvatting is overigens wereldwijd overgenomen. Wanneer nu iemand een vogel met het formaat van een York met een kuif fokt wordt zo'n vogel als Lancashire ingezonden, ik wens dat kortsluiting te noemen. Als dat getolereerd wordt zullen ons nog heel wat zekeringen om de oren vliegen, in de electro-terminologie blijvend. Pas als de oorzaak van de kortsluiting is weg-

genomen kunnen we verder, ik vrees dat daaronder ook moet worden verstaan het verstrekken van veel punten aan tussenvormen.

Duidelijk

is mijn opstelling in ieder geval, dat hoop ik tenminste, ergens in mijn achterhoofd blijft een contramelodie spelen, misschien zijn een groot aantal fokkers het helemaal niet eens met mijn zienswijze, ik sluit dat lang niet uit. Hen zou ik het volgende in overweging willen geven: wanneer de situatie van 'vandaag' nog enige jaren op dezelfde voet voortsukkelt zitten we 'morgen' met het probleem dat de individuele fokker naar hartelust vo-

gels aan elkaar kan paren, hij zendt dan de gekuifde in als Lancashire en de ongekuiden als Yorkshire, in dat geval heeft de 'aanmoedigingspremie' volkomen averechts gewerkt!

Het is logisch dat 'ergens' begonnen moet worden met de fok van Lancashires, het is voor de hand liggend dat één van de te gebruiken ouderdieren een fors uit de kluiten gewassen Yorkshire zal zijn. Als partner zou ik op zoek gaan naar een zo groot mogelijke gekuifde vogel van het andere geslacht, omdat al een aantal fokkers intensief bezig zijn met de Lancashire zal er op dit moment wel iets beschikbaar zijn, nog wel schaars. Besef dat

ook Keulen en Aken niet op één dag zijn gebouwd, mocht u niets naar uw zin kunnen vinden stel dan uit tot volgend jaar.

Goed beginnen is het halve werk is een oud spreekwoord, voor de fok van Lancashires zou dat kunnen luiden: groot beginnen is het halve werk! Door steeds opnieuw de grootste te paren aan de op één na grootste is formaatwinst te realiseren, stap voor stap. Hou er rekening mee dat 20 cm de ondergrens is, ga pas inzenden als uw vogels dat halen, u hoeft dan niet te blozen bij het woord Lancashire. De volgende maand staat een halve Lanc. op het programma, nl. de Rasa Espanola, TOT DAN!

Amerikaanse konijnuil/ *Speotyto cunicularia*

Broedt in holen van konijnen, prairiehonden en andere zoogdieren. Vandaar de naam. Voedselresten markeren de ingang. Na een broedperiode van vier weken komen de zes tot twaalf vrij glanzende eieren uit. Die liggen aan het eind van een bochtige gang van soms wel drie meter in een met gras beklede nestholte. Door beide ouders wordt voedsel gebracht, dat door de jongen bij de ingang van het hol in ontvangst wordt genomen. Instinctief weten ze dat ze

bij gevaar naar binnen moeten schieten. Merkwaaardige verdedigings-taktiek door krachtig te ratelen als een ratelslang, wat meestal wel succes heeft. Soms wordt dan **kekkek-kek...** geroepen, dat sterk verschilt van de normale **goehoek**-zang van de mannetjes.

Het woongebied wordt door open landschappen zoals prairies en pampa's gevormd. Als echte trekvogel overwintert de konijnuil in het zuiden. Slangen, kikkers, muizen, hagedissen, insecten, duizendpoten, sprinkhanen, krekels en schorpioenen staan op het menu, alsmede andere

kleine ongewervelden en vogels. De jacht wordt vanaf een uitkijkpost gestart of **biddend** vanuit de lucht, zoals de torenvalk *Falco tinnunculus* dit doet.

Al met al een van de aardigste uilen, waarbij tenminste een van de partners overdag meestal vóór het hol is geposteerd. Vliegt bij gevaar weg of duikt in het hol, maar niet zonder eerst door op en neer te buigen netjes 'gegroet' te hebben.

prof. dr. Anthonie Stolck

1. Twee konijnulen vóór het hol: dreigend luchtalarm?

2. Konijnuil in hol

De goudsatinet

De vorige keer heb ik het gehad over de zilversatinet, en hoe u, naar mijn mening, althans, deze vogels het beste kunt kweken om de standaard voor deze kleur het dichtst te benaderen.

Deze keer zoals afgesproken zal ik trachten iets op papier te zetten over de goudsatinet. De standaard voor deze kleur zegt het volgende: Deze kleur wordt gevormd door de combinatie van de satinetfactor en de dubbele geelfactor tesamen met de volle intensiefactor. Deze kleurslag moet in het bezit zijn van mooi fijne, korte smalle streepjes die evenwel niet diep verzonken, maar duidelijk min of meer scherp afgetekend op het rugdek en in de flanken aanwezig zijn. De zgn. dubbele geelfactor en de volle intensiefactor zijn vereist en geven de vogel een helder totaalbeeld. Uiteraard moet het goudgeel zuiver van tint zijn. Een goede egale doorkleuring over het gehele lichaam, inclusief de vleugel- en staartpennen is vereist.

Voorkomende fouten zijn o.a.:

Pigment streepjes te sterk gereduceerd of te donker van tint, streepjes met kort en smal, te weinig pigment in de vleugel- en staartpennen, zwakke of geheel ontbrekende flankbestreping, niet volledig intensief, melig op de rug, onvoldoende doorgekleurde vleugel- en staartpennen, het geel niet geheel zuiver, te warm van tint of te hard door te veel blauwstructuur. Zover de standaard.

Door veel kwekers wordt de goudsatinet gefokt vanuit de Isabelserie, en met redelijk succes. Mijn ervaring is, dat je de goudsatinet ook heel goed vanuit de bruinserie kunt kweken. Zelf kweek ik alleen maar goudsatinetten in de bruinserie. Het heeft ten opzichte van de Isabelserie enkele voordelen, b.v. de rugbestreping van een goudisabelsatinet ligt altijd iets verzonken op het rugdek, dat komt bij een goudbruinsatinet scherper en duidelijker over. De flankbestreping bij een goudisabelsatinet is bijna altijd vaag, of ontbreekt helemaal, daarentegen heeft de goud-

bruinsatinet een duidelijke flankbestreping.

Dan de blauwstructuur; bij een goudisabelsatinet is er bijna nooit sprake van enig blauwstructuur. Door het ontbreken van een weinig blauwstructuur kan de goudgele grondkleur gauw te warm of onzuiver worden.

De goudbruine satinet bezit vaak wel die lichte blauwstructuur, waardoor de grondkleur niet alleen zuiverder van kleur blijft, maar de gehele vogel zal een totaal heldere indruk geven. Tot zover een vergelijk tussen goudisabel en goudbruinsatinet.

Dan iets over het samenstellen van fokparen.

Wij nemen een goudbruine man/satinet, en paren deze aan een goudbruinsatinet pop die iets schommel op rug en flanken moet bezitten. De kans dat wij intensieve vogels kweken is hier veel groter, dan bij de paring intensief x schommel, of beter gezegd goudbruine man/satinet x een bruine satinet pop.

Het voordeel om met goudbruine vogels te kweken is, alle mannen uit bovengenoemde paring die goudbruin split satinet zijn, kunnen mooie tentoonstellingsvogels zijn, mits voldoende blauwstructuur aanwezig. Ik wil hier nog eens duidelijk stellen dat niet alle goudbruine mannen/satinet tentoonstellingvogels zijn. Het is de werking van de blauwstructuur op het bruin wat tussen de bestreping ligt, (het Phaeomelanine) die de goudbruine zijn min of meer heldere totaalbeeld geeft.

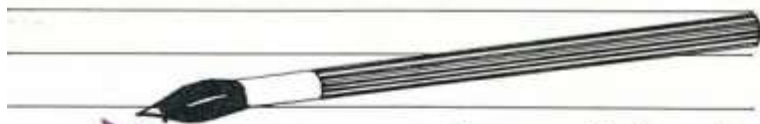
Voor de or r satinet gelden dezelfde eisen als bij de goudsatinet, met dien verstande dat natuurlijk de grondkleur hier oranje rood moet zijn. Bij deze kleurslag kunnen wij het allerbeste alleen oranje-rood-bruine vogels gebruiken, en geen oranje-rood isabellen, omdat op een oranje-rode ondergrond zwakke streepjes bijna helemaal niet meer te zien zijn.

Het zal u opgevallen zijn, ook bij het voorgaande artikel over de zilversatinet, dat ik geen satinet x satinet kweek. Daar heb ik mijn redenen

voor. De werking van de satinetfactor is als volgt. Zij onderdrukt de vorming van phaeomelanine volledig, maar tast ook nog het eumelanine enigszins aan. Paren wij nu satinet x satinet dan zullen de jongen uit deze paring weinig of geheel geen bestreping meer later zien en voor lutino-rubino of albino doorgaan. Komen deze vogels in handen van kwekers die niet weten dat dit satinet vogels zijn, dan zijn de gevolgen niet te overzien. Paren deze mensen een satinet zonder uiterlijk pigment aan een vetstof vogel, dan is de nateelt kakelbont.

Dus naast veel positiefs van de satinetfactor zijn er ook nadelen aan verbonden, die niet door mij en misschien door niemand nog te overzien zijn. Daarom zoals ik in mijn vorige artikel al schreef, en nog eens wil benadrukken, kweek soort bij soort.

J Vos

ervaringskrabbel

'Pennentrekken'

Ik herinner me nog levendig de soms felle emotionele strijd, die in het verleden gewoed heeft tussen voor en tegenstanders van chemisch opvoeren van roodfactorige kanaries.

De tegenstanders voerden wel graspte wortelen, zonder drinkwater te verstrekken, omdat het caroteen uit de wortelen het rood een stuk deed opkleuren. Door de dorst werden deze peentjes dan overvloedig gegeten, en de kanaries kregen dan een diepere kleur. We zijn nu zo ver dat wel bijna iedereen het heel gewoon vindt dat onze roodfactorige kanarie met cantaxanthine zijn mooie donkere rode kleur krijgt. Alle spanningen van vroeger zijn weggeëbt, en het is misschien wel het beste zo. Al vind ik persoonlijk nog altijd dat men niet moet overdrijven met deze middelen, daar anders de vogels minder vitaal worden.

Ik zelf voer mijn vogels een hoeveelheid, die meer dan de helft onder de roeueelheid ligt, die op de gebruiksaanwijzing staat aangegeven.

Zodoende houd ik nog de mogelijkheid om selectie toe te passen op de kleur en het werkelijke roodbezit. Ik weet dat velen eerder méér dan minder voeren dan wat op de gebruiksaanwijzing staat aangegeven want het resultaat is eerder slechter dan beter meer nog wat de gezondheid van de vogel betreft. En het is ook nog erg duur. Verder merk ik dat nog vele mensen tijdens de kweek cantaxanthine oplossen in het drinkwater. Dit maakt jammer genoeg wel de broedkooi rood, maar de jongen krijgen er haast niets van. Veel beter is een kleine hoeveelheid door het ei-roer te doen, eten en voeren doen ze de hele dag, drinken doen ze maar enkele keren. Als ze ± 10 weken in de volière zijn, los ik het wel op in het drinkwater daar ze dan niet meer ei-roer krijgen dan dat wat binnen ± 2 uur op is. Wel moet dit water dagelijks worden ververs. Gelukkig is de controverse van vroeger, wat dit chemisch middel betreft, voorbij maar

een veel erger middel, dat tweedracht kan zaaien, is er nu binnen geslopen. Dit geldt dan niet alleen voor rood, doch ook nog voor geelfactorige vetstofkleurige kanaries. Wat is namelijk het geval. Om de slag- en staartpennen nog meer doorgekleurd te krijgen, zo als de standaardis luidt, worden deze door helaas vele 'liefhebbers' in zijn geheel uitgetrokken.

Kunt u het zich voorstellen, ± 100 wangedrochtjes van kanaries in een volière, die wekenlang hun nu nog meer benodigde voedsel (eiwitten) alleen op de grond opscharrelen? De zitstokken worden tijdelijk op ± 10 cm van de grond geplaatst, anders zouden ze zelfs nog op de grond moeten slapen, want vliegen is er niet meer bij, alleen maan hopeloos huppelen. Ik spreek nu nog niet van eventuele bloedige beschadigingen. Ja zo gebeurt het tegenwoordig in onze 'sport' door vele 'liefhebbers'. Sommige zeggen, ieder moet zelf maar weten wat hij met zijn vogels doet. Nou helemaal waar is dit niet, want er is nog altijd een wet op de dierenbescherming. Maar geloof me, deze zou het te druk krijgen en het moet toch ook anders tegen te gaan zijn.

Om welk motief trekken deze mensen toch deze pennen? Och anders haal je geen puntje op de T.T., je moet dit wel voldoen zeggen ze. En helaas een kern van waarheid zit hier wel in. De standaard eist goeddoorgekleurde vleugel- en staartpennen voor iedere rood- of geelfactorige vetstof kanarie. En deze zijn bij jonge vogels zonder trekken moeilijk zo helemaal niet realiseerbaar.

Nu weet ik wel dat men ook in onze standaard, het volgende vermeldt, ik citeer: **'Ook komt het voor dat kanarieliefhebbers alle vleugel- en staartpennen trekken om zodoende betere doorkleuring van de pennen te verkrijgen. Afgezien van de dierkwellig zullen dergelijke vogels doordat de pennen iel terugkomen**

steeds losse vleugels en staartpennen krijgen. Hierop zeer te letten en streng te straffen in de rubriek bevestiging.'

Wat het iel terugkomen van de pennen betreft, dat is erg moeilijk, want ook een iets te intensieve kanarie heeft ielere pennen. En ook niet alle getrokken exemplaren komen los in de veren te zitten. Je zult als keurmeester deze zeer moeilijke beslissing maar moeten nemen, bijna ondoenlijk. Het is voor de keurmeester ontzettend moeilijk om hierover te oordelen. Vele worden helaas kampioen juist door hun doorgekleurde getrokken pennen. Wat dan ook weer anderen kan stimuleren tot pennentrekken.

Ik dacht dat mogelijk meer geschikt zou zijn om pennentrekkers te verhinderen hun niet humaan werk jaarlijks te verrichten, door gewoon er voor te zorgen dat trekken geen enkel beter resultaat meer geeft op de T.T.

De technische commissie zou echt eens rustig moeten onderzoeken of het mogelijk is doorgekleurde pennen niet meer als zaligmakend te beschouwen. Een klein geel of rood randje, dat bij gesloten vleugelstand wel wit bedekt is, is tenminste op een normale manier bereikbaar. Onze kanarie is dan nog mooi genoeg, er blijven toch nog vele andere onderdelen ter beoordeling over en de vogel wordt niet meer mishandeld. Dit onderdeel zou met alle keurmeesters eens goed moeten worden doorgesproken. Iedere keurmeester zou gewezen kunnen worden om vogels met zeer doorgekleurde pennen, niet meer als kampioen te moeten betitelen. Waarom wordt, ongewild weliswaar, nog langer deze pennentrekkerij beloofd? Ik voor mij geloof dat ongeveer in deze geest een halt zou kunnen worden toegeroepen aan deze minder fraaie handeling in onze kanariesport.

Geachte keurmeester, ik ken uw moeilijke taak van zeer nabij, maar vraag u, wacht niet te lang om een en ander eens grondig door te spreken want jaarlijks komen er vele pennentrekkers bij. Mogelijk zou een enigzins gewijzigd ideaalbeeld in onze standaard hier wonderen kunnen doen.

Als vroegere tegenstander van chemische middelen, ben ik er toch toe overgegaan. Maar tot pennentrekken zal ik nooit besluiten, dan houd ik er liever mee op.

J. Foederer

Van het bondsbestuur

Naar aanleiding van vragen op enkele districtsvergaderingen en/of op de algemene vergadering gesteld betreffende de controle op inkomsten en uitgaven van de bond en betreffende de gang van zaken bij het opstellen van een begroting, waarbij men voorstelt om bijvoorbeeld een kascommissie of een begrotingscommissie in te stellen, meent het bondsbestuur goed te doen alle leden hieromtrent nader in te lichten teneinde vragen en discussie daarover in de toekomst te vermijden.

Begroting

In de loop van november-december van een jaar kan de penningmeester wel ongeveer overzien hoe de zaken er voor het komende kalenderjaar voor staan, daarbij rekening houdend met eventueel te verwachten prijsstijgingen zoals porti, loonsverhogingen, hogere sociale lasten, rentestand, advertentiecontracten etc. etc. Hij stelt dan met de algemeen commissaris, die vaak ook als tweede penningmeester fungeert, een voorlopige begroting van baten en lasten vast. Deze voorlopige begroting wordt daarna doorgenomen met het voltallige dagelijks bestuur en na overeenstemming door het dagelijks bestuur als concept begroting voorgelegd aan het voltallige bondsbestuur. Na bespreking door het bondsbestuur wordt dan de begroting, eventueel aangevuld c.q. met wijzigingen, als begroting toegezonden aan de afdelingen tegelijk met het jaarverslag etc. De afdelingen zijn dan in de gelegenheid om deze ook door te nemen en te bespreken op de afdelings- en de districtsvergadering. Daarna volgt dan de algemene vergadering voor de afgevaardigden van de districten waar uiteindelijk het eindoordeel wordt gegeven. Aangezien de 17 leden van het bondsbestuur gekozen zijn door de afdelingen en deze mogen rekenen op het vertrouwen van de leden, is een aparte begrotingscommissie, naast het bondsbestuur, onnodig. Het samenstellen van een begroting behoort naar wij menen tot het beleid van het bondsbestuur.

Kascommissie

Het verwerken in de administratie van de inkomsten en de uitgaven, ge-

schiedt volledig door het personeel van de bond. Vooral de eerste penningmeester houdt toezicht op regelmatige betaling van o.a. contributie en advertenties. De mutaties lopen in de vele honderden per week.

Bij de uitgaven dient de penningmeester, bijvoorbeeld bij aankoop van inventaris of het afsluiten van contracten, de goedkeuring te hebben van het bondsbestuur. Posten welke reeds in de begroting waren opgenomen en goedgekeurd, vallen daar vanzelfsprekend niet onder. Denk bijvoorbeeld aan maandelijkse betaling van salarissen, drukkosten maandblad, portkosten etc.

Per kwartaal wordt een financieel overzicht verstrekt aan het bondsbestuur zodat deze 17 personen kunnen nagaan of een en ander in de lijn ligt van de begroting over dat jaar. De declaraties van de districtsbestuurders en de technische commissies worden eerst uitbetaald na goedkeuring en flattering van de betreffende voorzitter. De accountant heeft de controle op de gehele administratie en de door de penningmeester opgestelde staat van baten en lasten alsmede de balans. Hij heeft geen opdracht zich met het beleid in te laten, dit is zoals reeds eerder opgemerkt, een zaak van het totale bondsbestuur.

Wij zijn van mening dat enerzijds een kascommissie buiten het bondsbestuur onnodig is en zien anderzijds geen mogelijkheid dat een kascommissie de duizenden mutaties naar behoren zou kunnen beoordelen. Dit zou geen werk zijn voor een enkele avond of enkele dag maar van verschillende weken, nog afgezien dat het personeel dan toch veel inlichtin-

gen zal moeten geven waardoor ander werk zou moeten blijven liggen. Een financiële commissie als toeziend voogd op het bondsbestuur achten wij in feite een kwestie van wantrouwen ten opzichte van het gehele bestuur.

Wij maken van de gelegenheid gebruik de leden enig inzicht te geven in de begrotingspost keurmeester ad f50.000,—.

Zoals waarschijnlijk niet overal bekend, betalen onze keurmeesters, die in tegenstelling tot andere bonden geen contributie als lid van het keurmeestersgilde. Uit de bondskas worden betaald voor alle ongeveer 30 keurmeesters de reis- en redelijke verblijfskosten voor het bijwonen van één landelijke technische dag en één regionale technische dag. Voorts is er een flink aantal opleidingen aan de gang waarbij in sommige plaatsen zaalhuur moet worden betaald, doch in alle gevallen, begrijpelijkerwijs de reis- en verblijfskosten van de deelnemers. Ook de af te nemen examens brengen de nodige kosten met zich. Voorts wordt voor de keurmeester vier maal per jaar een periodiek uitgegeven, genaamd 'Bijtijds' waarin verslagen van technische dagen, besluiten, keuraanwijzingen etc., etc zijn opgenomen. Deze uitgave alleen al komt op ongeveer f1000,— per keer.

Gelukkig werpen al deze kosten voor de leden van onze bond toch wel hun vruchten af en het keurmeesterscorp groeit de laatste jaren gestaag.

Dat ook de mensen van de technische commissie erg veel werk verzetten bleek ons uit het les- en vergaderschema voor 1982 wat we een paar dagen van de technische commissie tropen hebben ontvangen. Er is zowat géén weekend waarin er niets is te doen. Erg fijn dat er naast de vele bestuurders ook leden zijn die zich voor de zaak willen inzetten. Zij verdienen het om ook eens in het zonnetje te worden gezet.

Wij krijgen een zee van vrije tijd

Als we de visionair wetenschapsman Prof. dr. Fred L. Polak mogen geloven, beschikken we in de nabije toekomst over een enorme hoeveelheid vrije tijd. We zien dat nu al aankomen. Steeds meer mensen zijn gedwongen thuis te blijven, het werkloosheidsspook waart rond en ondanks dat politieke partijen en vakbonden allerlei plannen bedenken welke er toe moeten leiden nieuw werk te scheppen, zal het aantal arbeidsuren per man per week in de toekomst ongetwijfeld moeten verminderen teneinde zo veel mogelijk mensen nog aan het arbeidsproces te laten deelnemen.

Ook andere wetenschappers zijn die mening toegedaan. Kahn en Wiener schrijven in het boek 'Het jaar 2000' dat de mens zo'n 218 vrije dagen per jaar heeft, bij een 30-urige werkweek en 12 weken vakantie.

Ook is het van belang te weten dat de gemiddelde leeftijd van de mens steeds hoger komt te liggen, hetgeen betekent dat verhoudingsgewijs steeds minder uren aan arbeid zullen worden besteed.

Allemaal zaken waartegen we nu misschien nog wat vreemd aankijken maar waarmee we wel degelijk rekening moeten gaan houden.

Er zal, zo zegt Prof. Polak, ook een verschuiving van waarden en normen komen. Het aloude gezegde 'wie niet werkt zal ook niet eten' verliest steeds meer aan betekenis. Ook dat tekent zich nu al af. We kijken de werkloze van vandaag niet meer met de nek aan. Het niet deelnemen aan het arbeidsproces moge dan voor de betrokkene een nare zaak zijn, de gemeenschapervaart het niet meer als minderwaardig. Als deze lijn wordt doorgetrokken zal straks het beroep, de auto en s'mans kapitaal niet meer statusbepalend zijn maar wat voor mens ben je en hoe breng je je vrije tijd door.

Naarmate het werk afneemt, zal de vrijetijdsbesteding van steeds groter betekenis worden. Men zal dienen te aanvaarden dat bijvoorbeeld het houden en kweken van vogels voor je genoeg óók werk is. Arbeid in een baan en in de vrije tijd dienen we als gelijkwaardig te gaan zien. Er zal daarom een veelzijdige vrijetijdscultuur moeten worden opgebouwd.

Met dit laatste treden we dan binnen het terrein waarop wij als Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers al zoveel jaren werkzaam zijn. Het op een goede en verantwoorde wijze bevorderen en begeleiden van een bepaalde vorm van vrijetijdsbesteding.

Daar waar het om **bevorderen** van onze liefhebberij gaat is dat geen eenvoudige zaak. Dierenliefhebberij schijnt bij sommigen, waaronder ook overheidsinstanties, een vies woord te zijn. Zodra dieren het onderwerp van hobby zijn, is men geneigd zodanig verstrekkende regels te ontwerpen dat de hobbyisten het uitzicht op een redelijk perspectief wordt ontnomen.

Om stemming te maken, waar sommige journalisten gevoed door derden heel sterk in zijn, worden allerlei uitwassen duidelijk op de voorgrond gesteld met als doel de publieke opinie te beïnvloeden ten gunste van de eigen vaak sterk overtrokken sentimentele en etische gevoelens. Dat dit ook ten koste gaat van de serieuze liefhebber deert ze niet. Het is een onredelijk en oneerlijk spel.

Al eerder schreven we iets over de Wet BUD en over de activiteiten van het Ministerie van C.R.M. in deze. Laat ons nogmaals duidelijk stellen dat we het hartgrondig eens zijn met de internationale aanbevelingen die in het belang van de bedreigde diersoorten zijn vastgelegd in de Conventie van Washington. Het gaat ons echter wel te ver dat getracht wordt in ons land, als een van de weinigen in de Europese Gemeenschap, veel verder gaande regels op te stellen waardoor bijna alles aan banden wordt gelegd. Waarom moeten we ook op dit terrein zonnig voorop lopen ???????

Het is u niet onbekend dat de NBvV is aangesloten bij de Confederation Ornithologique Mondial. Optredend in internationaal verband is het toch gewoon te gek dat wij ten opzichte van alle andere Europese landen het sterkst door onze nationale wetgeving worden beknot. Dit geldt niet alleen ten aanzien van de maatregelen die voortvloeien uit de Conventie van Washington, maar ook die met betrekking tot de bescherming van de in Europa voorkomende vogelsoorten i.c. de Vogelwet. In België, Duitsland, Frankrijk, Italië, Spanje, Oosteuropese landen noem maar op, zie je op de tentoonstellingen tal van eigen kweek goudvinken, fraters, barmsijzen, Europese kanaries, etc. etc. En hier, niets van dat al. En toch zijn er ook ten aanzien van die vogelsoorten internationale verdragen opgesteld maar Nederland moet zo nodig veel verder gaan. Opererend in internationaal verband voel je je soms net een kind uit de kleuterklas. Waar blijven we met ons Eén Europa ?????

Nog even terug naar de visie van Prof. Polak. 'Er zal een veelzijdige vrijetijdscultuur moeten worden opgebouwd'.

Als dat maar bewaarheid wordt. Vogels houden en kweken is een fantastische vorm van vrijetijdsbesteding maar voornamelijk voor de Nederlander een met een vage en troebele horizon.

Het lijkt wel of voor erg veel ambtenaren Europees denken en doen te veel is. Zij willen een reglementering op eigen wijze, een eigenwijs idee.

Redactie